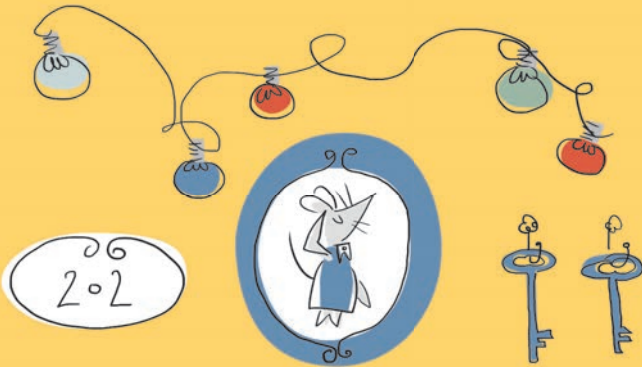
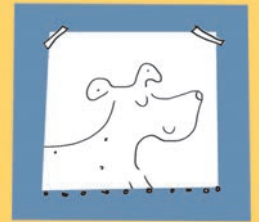
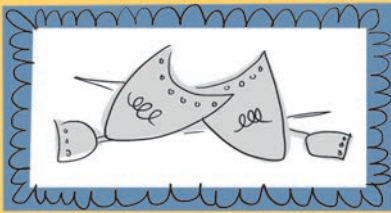
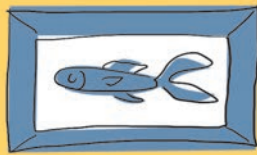
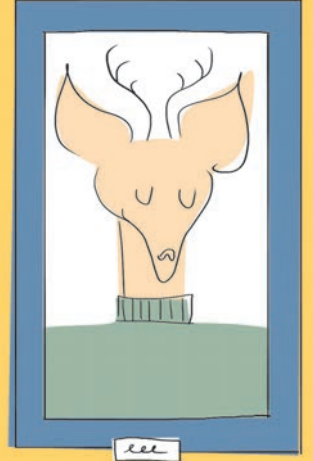
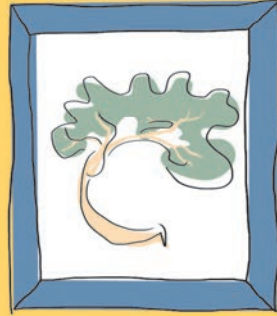
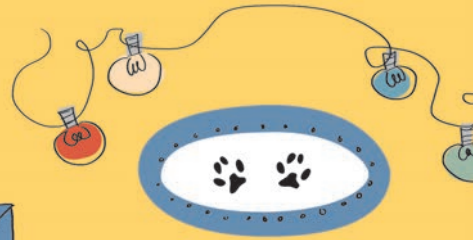

TUOMO SAARNI

Satuja Vestalle

TUOMO SAARNI

Satuja Vestalle

ESIPUHE

Tämän kirjan synty juontaa juurensa lasteni syntymän jälkeiseen aikaan. Eemeli syntyi vuonna 2010 ja Akseli kaksi vuotta myöhemmin. Heti pienestä pitäen luin heille iltasatuja, mutta usein tuntui, ettei saduissa ollut oikein tolkkua ja toisaalta ne olivat liian pitkiä kerralla luettavaksi. Niinpä aloin keksiä iltasatuhetkissä tarinoita itse, käyttäen apuna vain satukirjojen kuvia ja mielikuvitustani.

Kun tyttäreemme Vesta syntyi vuosi sitten, muistin tuon tavan keksiä satuja lennossa. Aloin iltaisin kirjoittamaan tarinoita, kun Vesta oli mennyt äitinsä kanssa nukkumaan. Ajatuksena oli luoda satuja, jotka olisivat sopivan lyhyitä iltasaduiksi ja joissa olisi jokin opetus tai yllättävä tarina.

Tarinat ja hahmot kumpuavat arjestamme, ja monelle kirjan hahmolle onkin vastine oikeassa elämässä.

Kirja onkin omistettu Eemelille, Akselille ja Vestalle. Toivottavasti he joskus lukevat tätä kirjaa omille lapsilleen.

Tuomo Saarni
18.2.2025

Matti-Mäyrän JUHLAT

Olipa kerran suuri lampi keskellä metsää. Lampi oli niin suuri, että sen yli saattoi juuri ja juuri heittää pienen kiven, jos oli harjoitellut paljon kivien viskontaa tai tehnyt ahkerasti pihatöitä keväisin.

Lammen rannalla asui Matti-Mäyrä. Hän oli asunut siellä niin kauan kuin muisti, ja Matti-Mäyrän muisti oli erinomainen. Hän saattoi esimerkiksi muistaa, että joulua vietetään talvella ja herneitä poimitaan kesällä. Matti-Mäyrä asui suuren tammen juurakkoon rakennetussa kodissa. Koti ei ollut kovin suuri, mutta se oli viihtyisä ja kodikas. Siellä oli keinutuoli, jossa Matti-Mäyrä istui iltaisin ja katseli ikkunasta lammelle, missä kalat hyppivät – paitsi talvella, jolloin ne olivat jään alla.

Eräänä päivänä, kun elettiin varhaista kevättä ja lumi oli juuri sulanut, Matti-Mäyrä sai ajatuksen. Hän kutsuisi lammen muut asukkaat juhlimaan kesän saapumista. Lammen rannalla asuivat Maija-Majava, Heikki-Hiirulainen, Jaana-Joutsen, Pekka-Peura ja Liisa-Ilves. Kutsut oli kirjoitettu kauniille vaaleanpunaiselle paperille, ja jokaiseen oli liimattu valkoinen rusetti. Matti-Mäyrä oli tehnyt kutsuja kokonaisen illan ja oli syystäkin niistä ylpeä.

Niinpä Matti-Mäyrä kiersi jokaisen lammen rannan talon jakamassa kutsuja. Maija-Majava oli juuri noussut päiväuniltaan ja ilahtui kovin kutsusta.

”Kiitos, voi kuinka ihana herätä ja kuulla, että pian on juhlat”, Maija-Majava sanoi ja vilkutti Matti-Mäyrälle, joka lähti jakamaan lisää kutsuja.

Heikki-Hiirulainen ei ollut kotonaan, mutta Matti-Mäyrä jätti kutsun oven rakoon, josta se varmasti löytyisi. Jaana-Joutsen oli rakentamassa pesää, kun Matti-Mäyrä saapui tuomaan kutsua.

”Kiitos kutsusta, tulen mielelläni”, Jaana-Joutsen sanoi ja jatkoi: ”Onpa kivaa pitää pieni tauko tästä pesänrakentamisesta. Onko jotain, mitä voisın tuoda tullessani?”

Matti-Mäyrä vastasi: ”Voi kiitos, mutta riittää kun saavut paikalle. Nähdään illalla!”

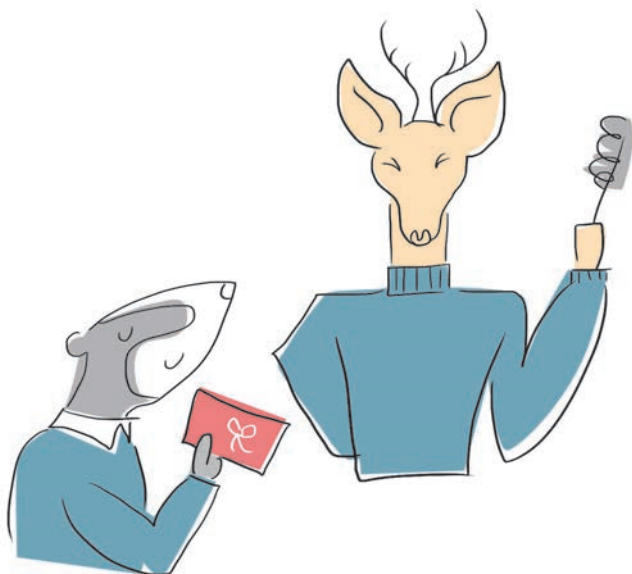
Matti-Mäyrä jatkoi kierrostaan lammen ympäri, ja matkalla Pekka-Peuralle hän törmäsikin Liisa-Ilvekseen.

”Kiitos kutsusta, siitä onkin jo pitkä aika kun olen viimeksi ollut juhlissa”, Liisa-Ilves sanoi iloisena. Liisa-Ilveksellä oli kiire kauppaan, joten Matti-Mäyrä jatkoi matkaansa Pekka-Peuran luo.

Pekka-Peuralla oli siivouspäivä, ja hän tohisi siivouksen keskellä niin, että kattilat kumisivat ja pöly leijui pihatielle Matti-Mäyrää vastaan.

”Hei, Matti-Mäyrä!” Pekka-Peura huudahti.

”Mikäs sinut tänne asti tuo?” hän kysyi.

”Tulin tuomaan sinulle kutsua juhliini. Haluan pitää juhlat kesän kunniaksi. Olisi hienoa, jos sinäkin tulisit paikalle”, Matti-Mäyrä sanoi.

”Voi totta kai minä tulen aina juhliin. Minusta juhlissa on aina kivaa, kun saa tanssia ja nauraa”, Pekka-Peura hihkui innoissaan.

Näin kaikki lammen asukkaat oli kutsuttu Matti-Mäyrän juhliin, mutta paljon työtä oli vielä tehtävänä. Matti-Mäyrä kävi työhön. Hän laittoi pullataikinan nousemaan ja teki suuren kannullisen mehua. Kun pullataikina oli kohonnut, Matti-Mäyrä muotoili taikinasta erilaisia pullia. Isoäidin reseptiä seuraten syntyi herkullisia keksejä, ja Matti-Mäyrä maistoi muutaman ihan vain tarkistaakseen maun.

Kun kaikki oli leivottu, piti vielä siivota. Matti-Mäyrä harjasi pihan siistiksi ja asetteli pihalle tuoleja ja pöydän. Oksille hän ripusteli eri värisiä paperilyh-tyjä, joista loisti monenvärisiä valoja. Rannasta Matti-Mäyrä keräsi ison nipun kukkia ja laittoi ne maljakkoon pöydälle. Nyt kaikki oli valmista, ja vieraat saapuisivat aivan muutaman tunnin kuluessa. Matti-Mäyrä nosti kaikki tarjoilut pöytään ja istuutui pihakeinuun odottamaan. Eikä mennyt kuin hetki, kun Matti-Mäyrä oli torkahtanut päiväunille.

Unessa Matti-Mäyrä kulki niityllä. Aurinko paistoi, ja oli kaunista. Kukat kukkivat ja tuoksuivat, mutta yhtäkkiä Matti-Mäyrä tunsu unessaan, että hänen kuononsa päähän putosi sadepisara. Miten se oli mahdollista, sillä aurinko paistoi, eikä taivaalla näkynyt pilvenhattaraakaan. Hupsista, toinen pisara. Perin kummallista, mietti Matti-Mäyrä ja katseli pilvettömälle taivaalle. Sitten tuli monta pisaraa, ja yhtäkkiä Matti-Mäyrä heräsi kesken uniensa. Taivas oli auennut ja vettä oli alkanut sataa kesken unien. Mitä nyt tehdään? Kaikki tarjoilut ovat ulkona, paperilyhdyt eivät kestä kastumista, ja pöytäliina-kin kastuisi.

Matti-Mäyrä säntäsi ja otti punaisen paperilyhdyksen viedäkseen sen sisälle. Hänen turkkinsa oli jo aivan märkä, sillä vettä tuli nyt kaatamalla. Matti-Mäyrä syöksyi pelastamaan muita paperilyhtyjä, mutta ne olivat jo menneet pilalle vesisateessa. Myös kaikki ruokatarjoilut olivat läpimärät, ja mehukin oli laimentunut sadevedestä. Pöytäliina oli kastunut täysin.

”Voi ei”, Matti-Mäyrä ajatteli. Mutta yhtäkkiä sade lakkasi. Se lakkasi yhtä nopeasti kuin oli alkanutkin, mutta se ei lohduttanut Matti-Mäyrää. Vieraat saapuisivat aivan pian, ja juhlat tuntuivat menneen pilalle ennen alkamistaan. Matti-Mäyrä painoi päänsä kumaraan ja tunsu, kuinka kyynелеet nousivat silmiin.

Juuri silloin, kun kaikki tuntui synkimmältä, pihan portti avautui ja juhlavieraat saapuivat. He olivat virittäneet laulun valmiiksi, ja kun Matti-Mäyrä nosti päänsä, he kajauttivat:

”Matti-Mäyrä, tuo lammen paras veikko, tekee meille juhlat parhaat. Vaik' olis sääkin heikko, ollaan yhdessä, ystävät armaat.”

Maija-Majava pyyhkäisi pöydältä märät astiat ja vei tarjoilut sisälle kuivumaan. Heikki-Hiirulainen levitti pöytään mukanaan tuomansa kuivan, puhtaan pöytäliinan. Jaana-Joutsen nosti pöydälle korin, jossa oli tuoreita pullia ja keksejä. Pekka-Peura korjasi sillä välin juhlapaikan valaistuksen värivaloin, kun Liisa-Ilves keräsi uudet kukat rannasta ja asetteli ne maljakkoon.

Aivan hetkessä Matti-Mäyrän ystävät olivat korjanneet kaiken, minkä sade oli tuhonnut, ja juhlat saattoivat alkaa.

”Voi, rakkaat ystävät, mihin olisinkaan joutunut ilman teidän apuanne”, Matti-Mäyrä sanoi, ja ilon kyynелеet putosivat hänen poskilleen.

Sinä iltana tanssittiin, laulettiin, juotiin paljon mehua ja syötiin herkkuja – eikä kenelläkään ollut tylsää hetkeä.

KIVIROTAN

kalastusretki

Kivirotta oli kuten muutkin rotat, mutta se asui kivikossa, minkä takia sitä sanottiin Kivirotaksi. Muut rotat asuivat yleensä lehtikasaan kaiverretussa pesäkolossa tai halkovajan alla, mutta Kivirotta oli valinnut toisin. Se tykkäsi asua kivikossa, sillä kivet pysyivät paikoillaan, vaikka tuulisi kovaa tai aivastaisi kolme kertaa.

Kivirotta vietti yleensä aikaa kalastellen läheisellä joella ystävänsä Keijo-Ketun kanssa. Keijo-Kettu asui aivan joen rannassa, maavalliin kaivamassaan kodissa. Sieltä se pääsi joen rantaan kalastamaan aikaisemmin kuin Kivirotta, ja yleensä se oli nostanut jo kalan tai kaksi ennen kuin Kivirotta sai edes onkensa veteen. Tällä kertaa Kivirotta oli kuitenkin herännyt varta vasten aikaisin ehtiäkseen rantaan ennen Keijo-Kettua.

Päästyään rantaan Kivirotta otti onkensa olalta ja heitti koukun tutun kiven luo, mistä yleensä aina sai kalaa. Eikä aikaakaan, kun Kivirotta oli jo nostanut rannalle kolme kalaa ja yhden kumisaappaan. Keijo-Kettua ei vielä näkynyt, joten Kivirotta mietti, mahtoiko ystävänsä olla vielä nukkumassa. Samassa kala nappasi taas koukkuun, ja Kivirotta laski kalojensa määräksi neljä. Silloin Keijo-Kettu avasi ovensa ja astui haukotellen ulos.

”Miten ihmeessä olet näin aikaisin liikkeellä?” Keijo-Kettu hämmästeli unisena.

”Heräsin aikaisin, jotta ehtisin edes kerran sinua aikaisemmin kalastamaan. Katso, olen saanut jo neljä kalaa ja yhden kumisaappaan”, Kivirotta osoitti kalojaan ja kumisaapasta.

”Minun kumisaappaani!” Keijo-Kettu huudahti. ”Pudotin sen viime keväänä, kun loikin rantakivillä etsimässä pudonnutta ongenkoukkuja. Onpa hyvä, nyt minulla on taas kaksi kumisaapasta!”

Keijo-Kettu ja Kivirotta istuivat rannalla ongella vielä kaksi tuntia, mutta kalaonni oli nyt käytetty loppuun. Kivirotta oli saanut neljä kalaa, mutta Keijo-Kettu ei tällä kertaa saanut yhtään. Toki Keijo-Kettua ei hämmitännyt, sillä hän sai vihdoinkin kadottamansa kumisaappaan takaisin.

”Voisimme tehdä kalakeittoa näistä kaloista. Minulla on jo hieman nälkä”, Kivirotta sanoi.

”Sopii vallan mainiosti, sillä minulla on hirvuinen nälkä”, Keijo-Kettu tuumasi innokkaasti. ”Olin toki mielelläni saanut edes yhden kalan, sillä näistä neljästä kalasta tulee hieman pieni kalakeitto”, hän tuumasi ja katsoi saaliskaloja.

Kivirotta ja Keijo-Kettu menivät Keijo-Ketun taloon aikomuksenaan kokata kalakeittoa. Eteisessä Keijo-Kettu laittoi kumisaappaan jalkaansa ja sanoi: ”Katso, tässä on tämä kumisaapas, jonka pidin tallessa, kun tuo toinen meni hukkaan.” Samalla Keijo-Kettu otti Kivirotan kalastaman kumisaappaan ja polkaisi jalkansa saappaan sisään. Sillä hetkellä kumisaappaasta lensi kala suoraan Kivirotan kalaämpäriin.

Kivirotta alkoi nauraa ja sanoi: ”Saithan sinäkin lopulta kalan. Nyt meillä on viisi kalaa, ja se riittää vallan hyvin kalakeittoon.”

Keijo-Kettu oli hämmästynyt yllättävästä kalansaaliista. ”Enpä ole aikaisemmin kumisaappaalla saanut kalaa”, hän sanoi nauraen.

Keijo-Kettu pilkkoi porkkanoita ja perunoita, kun Kivirotta laittoi kalat valmiiksi. Kohta kalakeitto porisi jo liedellä.

”Kukaan ei varmasti usko, että saimme kalan kumisaappaalla”, Kivirotta pohti.

”Olen samaa mieltä, mutta ehkä tästä joku voisi kirjoittaa hyvän tarinan”, Keijo-Kettu sanoi ja hymyili.

”Joku, joka osaa kirjoittaa oikein hyviä tarinoita”, Kivirotta tuumasi.

KISSA KISSANEN

ja huone 202

Kissa Kissanen asui Italiassa suuressa kauniissa hotellissa, jonka pihassa oli uima-allas ja paljon hyviä piilopaikkoja. Kun italialainen aurinko paahtoi kuumasti, Kissa Kissanen hyppäsi uimaan, ja jos sade-kuuro yllätti, se piiloutui johonkin parhaista piiloistaan odottamaan parempaa säätä.

Hotellissa oli paljon ihmisiä, jotka tulivat ja menivät, eikä Kissa Kissanen oikein ymmärtänyt, mistä he tulivat ja minne he menivät. Hotellin johtaja Alfonso oli Kissa Kissanen hyvä ystävä ja huolehti siitä, että Kissa Kissasella oli aina kupissa ruokaa ja kipossa vettä. Kissa Kissanen taas piti huolen, että hotellin pihalla ei asustanut yhtään myyrää tai hiirtä, sillä hotellivieraat eivät halunneet nähdä niitä suuren kauniin hotellin pihassa. Kissa Kissanen oli sopinut, että hiiret ja myyrät saisivat asua tien toisella puolella, suurta kaunista hotellia vastapäätä, missä niillä oli paljon tilaa temmeltää ja kaivella.

Eräänä päivänä, kun Kissa Kissanen oli uimassa, hotellin johtaja Alfonso tuli sen luokse.

”Kissa Kissanen, minulla on murheellinen ongelma, enkä tiedä, miten ratkaisen sen. Sinä olet viisain tuntemani kissa, joten osaisitko sinä auttaa minua?” Alfonso parahti Kissa Kissaselle.

”Miten voisin olla avuksi, sillä olen vain Kissa Kissanen enkä osaa edes kutoa tai rakentaa höyrypannua”, Kissa Kissanen sanoi Alfonsolle ja nousi samalla uima-altaasta, turkki vettä valuen. Toisin kuin monet luulevat, kissat saattavat hyvin pitää uimisesta, varsinkin jos on kuuma kesäpäivä Italian aurin-gon alla.

Alfonso jatkoi: ”Hotellivieras unohti avaimensa huoneeseensa, ja annoin hänelle vara-avaimen lainaksi. Nyt tämä hotellivieras tuli kertomaan, että hän unohti myös vara-avaimen huoneeseensa, emmekä saa ovea millään avaimella auki. Voih, osaisitko auttaa minua, Kissa Kissanen?”

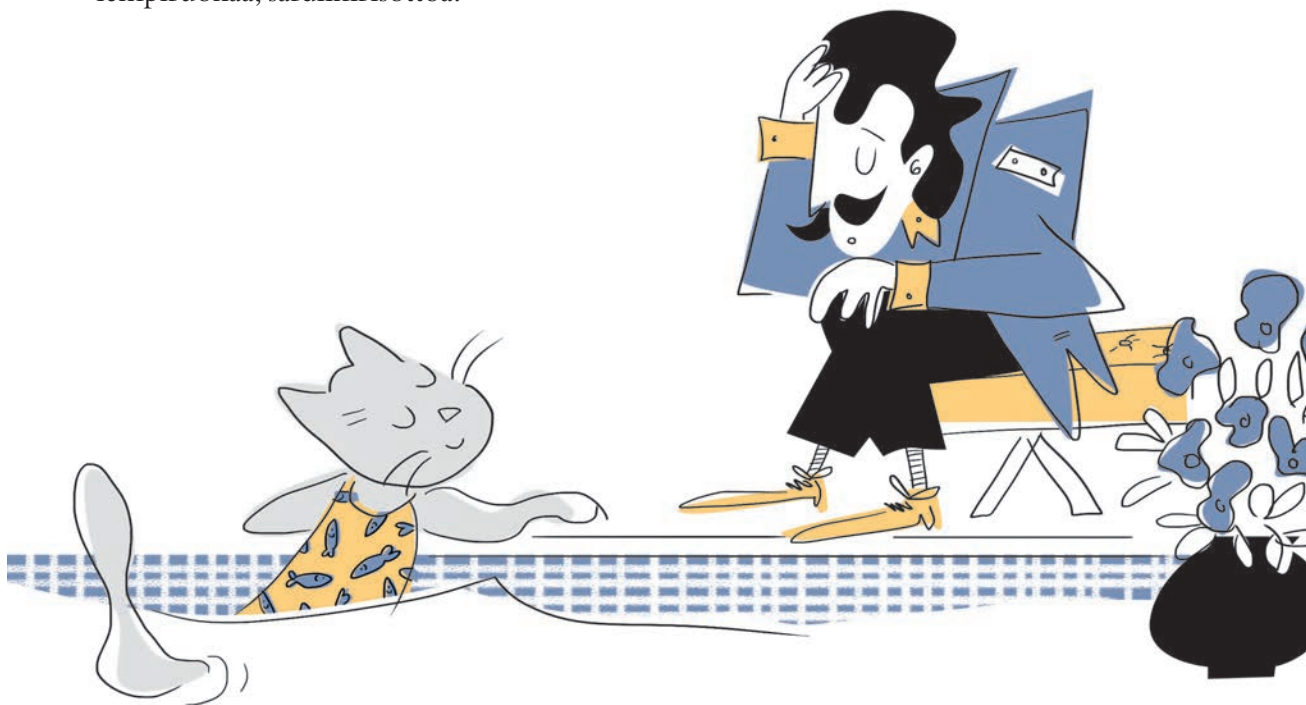
Kissa Kissanen mietti hetken ja venytteli itseään, kuten kissoilla on tapana. ”Mikä on huoneen numero?” Kissa Kissanen kysyi, sillä se tiesi jokaisen huoneen ulkoa niiden numeron perusteella. Se oli käynyt kaikissa suuren kauniin hotellin huoneissa monen monituisia kertoja.

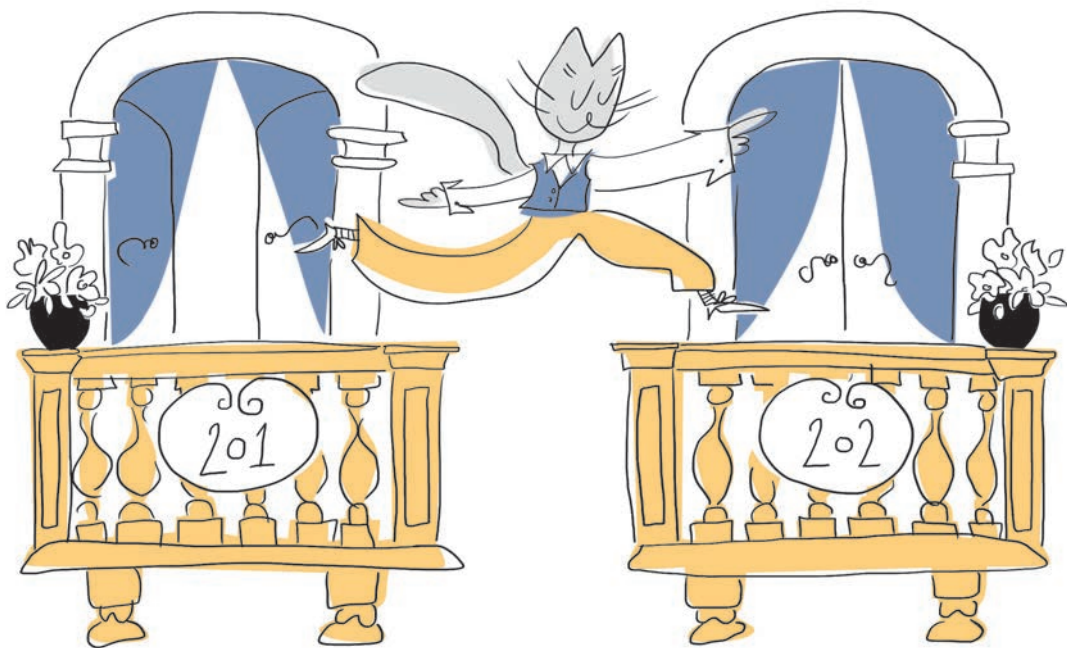
”Huone on 202”, Alfonso vastasi.

”Hmm...” Kissa Kissanen sanoi ja mietti. Koska huone alkoi numerolla kaksi, se tarkoitti, että huone oli toisessa kerroksessa. Kissa Kissanen tiesi myös, että huoneessa oli suuri parveke ja että naapurihuoneessa 201 oli myös suuri parveke. Kissa Kissanen tiesi jo ratkaisun ja sanoi:

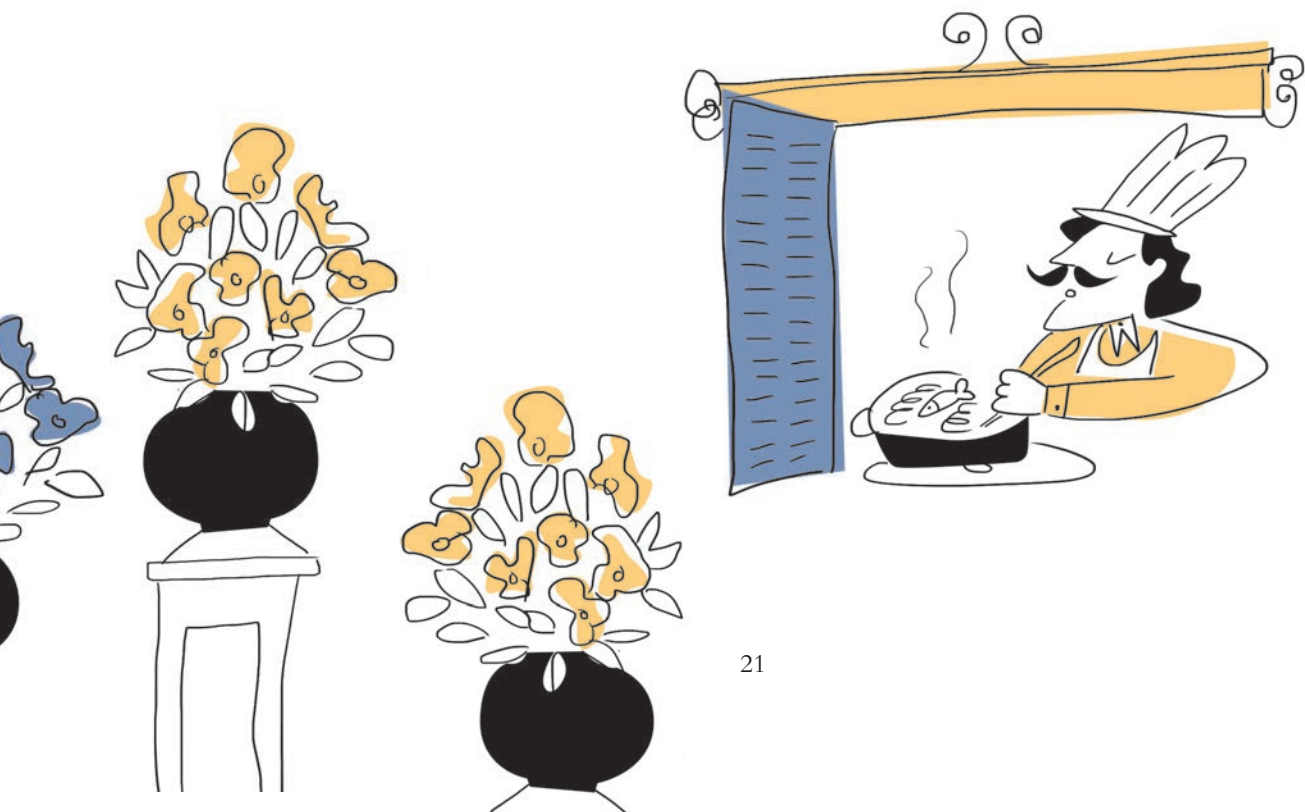
”Alfonso, minä haen sinulle kummankin avaimen.”

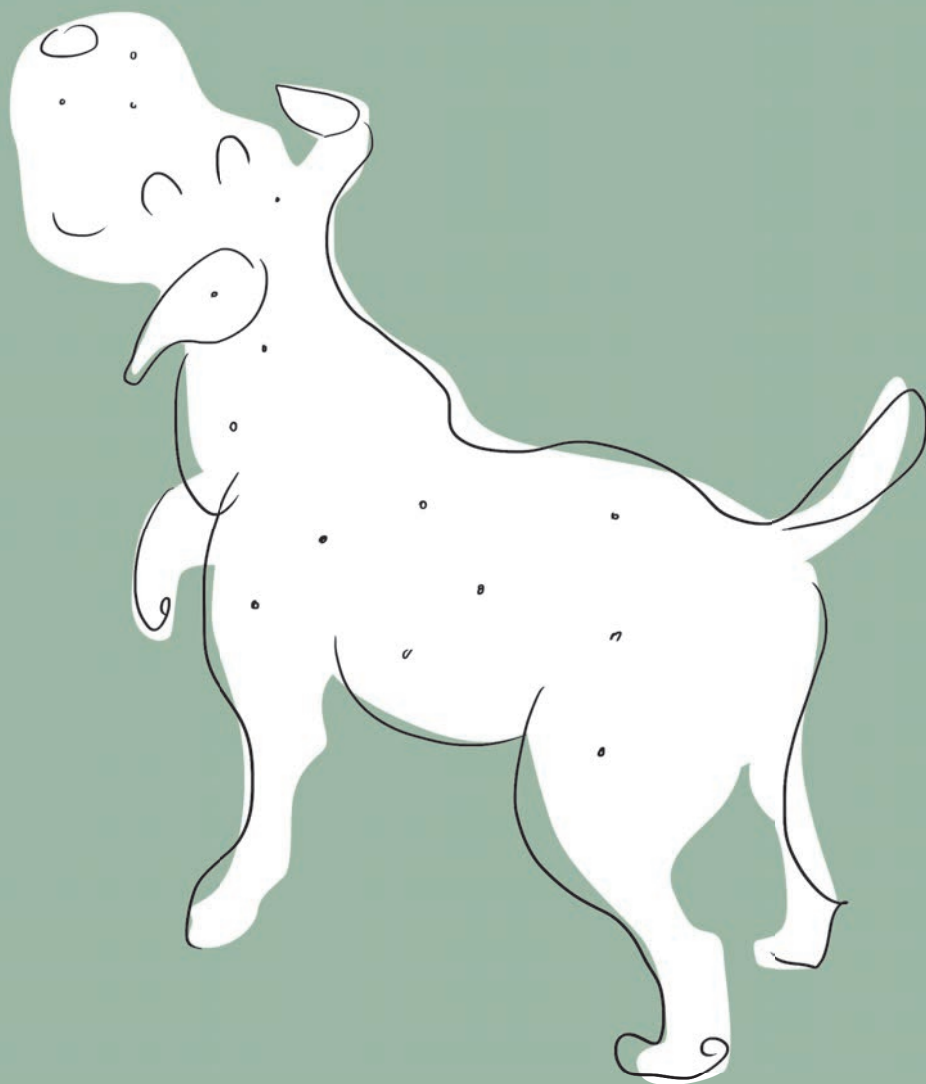
”Voi kiitos, minä tiesin, että sinuun voi luottaa. Saat herkkuruokaasi sardiinirisottoa tunnin päästä”, Alfonso sanoi ja lähti kokkaamaan Kissa Kissanen lempiruokaa, sardiinirisottoa.

Kissa Kissanen haki avaimen huoneeseen 201. Sitten se meni parvekkeelle ja upealla kissaloikalla hyppäsi huoneen 202 parvekkeelle. Se avasi parvekkeen oven ja löysi pöydältä sekä huoneen avaimen että vara-avaimen. Työ oli tehty, ja avaimet olivat turvassa Kissa Kissanen kaulassa. Kissa Kissanen venytteli, kuten kissoilla on tapana, ja oli haistavinaan lempiruokansa, sardiinirisoton, nenässään. Alfonson valmistama sardiinirisotto oli Kissa Kissanen lempiruokaa.

KOIRA NIMELTÄ PIPPURI

ja jalanjäljet metsässä

Olipa kerran koira nimeltä Pippuri, joka oli pieni valkoinen koira, jolla oli mustia täpliä turkissaan. Pippurin paras ystävä oli tyttö nimeltä Sonja, jolla oli kauniit mustat hiukset ja vihreä kesämekko, jossa oli keltaisia kukkasia. Sonja oli antanut Pippurille nimen, sillä Pippuria oli kutsuttu aiemmin Koiraksi, eikä siitä nimestä Pippuri pitänyt. Pippurin mielestä koiran kutsuminen Koiraksi oli sama kuin kutsuisi viikonpäiviä päiviksi tai kermakakkua ruuaksi. Sonja oli keksinyt nimen Pippuri Pippurin turkissa olevista mustista täplistä, jotka olivat kuin mustapippureita.

Pippuri oli käynyt aamulla kävelyllä metsässä ja nähnyt siellä mielenkiintoiset jalanjäljet. Nyt se kiirehti Sonjan luo kertomaan näkemästään. Sonja asui suuressa talossa metsälammen rannalla. Lammella lenteli usein keijuja, eikä Sonja koskaan lukinnut ovia, sillä keijut saivat mennä ja tulla Sonjan kotiin niin kuin halusivat. Keijut olivat mieltyneet Sonjan tekemään marjapiirakkaan, ja vastineeksi marjapiirakasta ne siivosivat ja toivat tuoreita kukkia maljakkoon.

Pippuri saapui Sonjan ovelle ja oli juuri koputtamassa, kun sisältä lennähti keiju nimeltään Helena.

”Hei, Pippuri!” Helena-keiju huudahti. ”Sonja meni jokin aika sitten keräämään metsästä marjoja. Voi kuinka toivon, että hän tekisi meille marjapiirakkaa. Sonjan marjapiirakka on maailman parasta. Me keijut pidämme marjapiirakasta, mutta erityisesti pidämme Sonjan marjapiirakasta.”

Pippuri seiso i oven suussa ja sanoi Helena-keijulle: ”Kiitos tiedosta. Taidankin mennä Sonjan avuksi keräämään marjoja ja kertomaan jalanjäljistä, jotka löysin metsästä.”

”Kenen jalanjäljet sinä löysit metsästä?” keiju kysyi.

”En tiedä, olinkin matkalla kysymään Sonjaa avukseni selvittämään, kenen jalanjäljistä on kyse”, Pippuri-koira vastasi.

”Se onkin hyvä idea, Sonja selvittää kaikki mysteerit. Nähdään!” Helena-keiju heilautti kättään ja siipiään ja oli hetkessä lentänyt matkoihinsa.

Pippuri tiesi tarkkaan, missä Sonjan parhaat metsämarja-apajat olivat. Niinpä sen oli helppo suunnistaa metsässä suoraan Sonjan luo. Sonja näki Pippurin jo kaukaa ja tervehti sitä iloisesti vilkuttaen. Pippuri heilutti häntäänsä ja juoksi Sonjan luo. Se tuttuun tapaan nuuhkaisi Sonjan hameen helmaa ja sanoi: ”Voi, kuinka kiva taas nähdä sinua, ystäväni.”

Sonja hymyili, rapsutti Pippurin turkkia ja sanoi: ”Voi, kuinka ihana nähdä sinua, rakas ystäväni. Mistä tiesit, että olen parhaalla metsämarja-apajallani?”

”Näin Helena-keijun ja kuulin, että saattaisit olla keräämässä marjapiirakkaan marjoja”, Pippuri vastasi, ja sen häntä vatkasi yhä. Sen mielestä Sonja oli parasta maailmassa, siksi sen häntä teki mitä tahtoi, ja häntä tahtoi vipattaa.

”Sonja, kun olet mielestäsi kerännyt riittävästi marjoja marjapiirakkaan, haluaisitko auttaa minua selvittämään, kenen jalanjäljet löysin aamukävelyllä metsästä?” Pippuri kysyi.

”Tietysti haluan auttaa sinua selvittämään, kenen jalanjäljet löysit aamukävelyllä metsästä. Sain jo kaikki tarpeelliset marjat kerättyä keijujen marjapiirakkaa varten, joten lähdetään heti selvittämään jälkien mysteeriä”, Sonja vastasi innostuneena.

Sonja ja Pippuri kävelivät ensin Sonjan talon ohi, kiersivät metsälammen, menivät kaatuneen kuusen alta ja harmaan kallion yli, kunnes olivat Pippurin talolla. Pippurin talo oli paljon pienempi kuin Sonjan talo, mutta se oli pienelle koiralle enemmän kuin riittävä. Parasta siinä oli, ettei pientä taloa tarvinnut siivota niin paljon kuin suurta, ja pienessä talossa oli vaikeampi hukata tavaroita.

Pippuri osoitti tassullaan: ”Tuohon suuntaan. Näin jalanjalkia, jotka tulivat minun taloni suunnasta ja menivät metsään.” Sonja ja Pippuri kävelivät lyhyen matkan.

”Tuossa!” Pippuri osoitti edessään näkyvää polkua. ”Tuossa minä näin ne jäljet, kun palasin metsäkävelyltä.”

Todentotta, maassa näkyivät jäljet, mutta mitä kummaa! Samanlaiset jäljet olivat nyt ilmestyneet viereen, mutta niiden suunta oli Pippurin talolle päin.

”Hämmästyttävää! Samanlaiset jalanjäljet menevät toiseen suuntaan. Hämmästyttävä mysteeri”, Pippuri sanoi ihmeissään.

Sonja kumartui katsomaan jälkiä, sitten hän katsoi Pippuria ja taas jalanjalkia. Sitten Sonja silitti Pippuria päälle ja sanoi: ”Voi rakas Pippuri-koirani, minä tiedän, kenen jalanjalkia nämä ovat.”

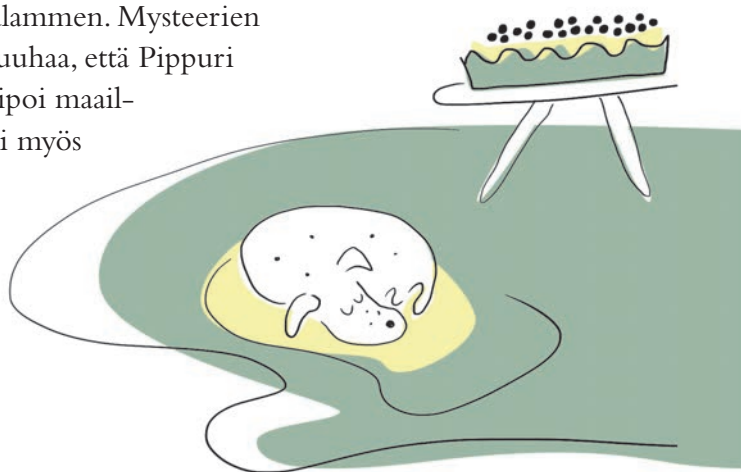
Pippuri pomppi paikoillaan ja heilutti häntäänsä. ”Kerro, Sonja, kerro! Kenen jalanjalkia ne ovat?”

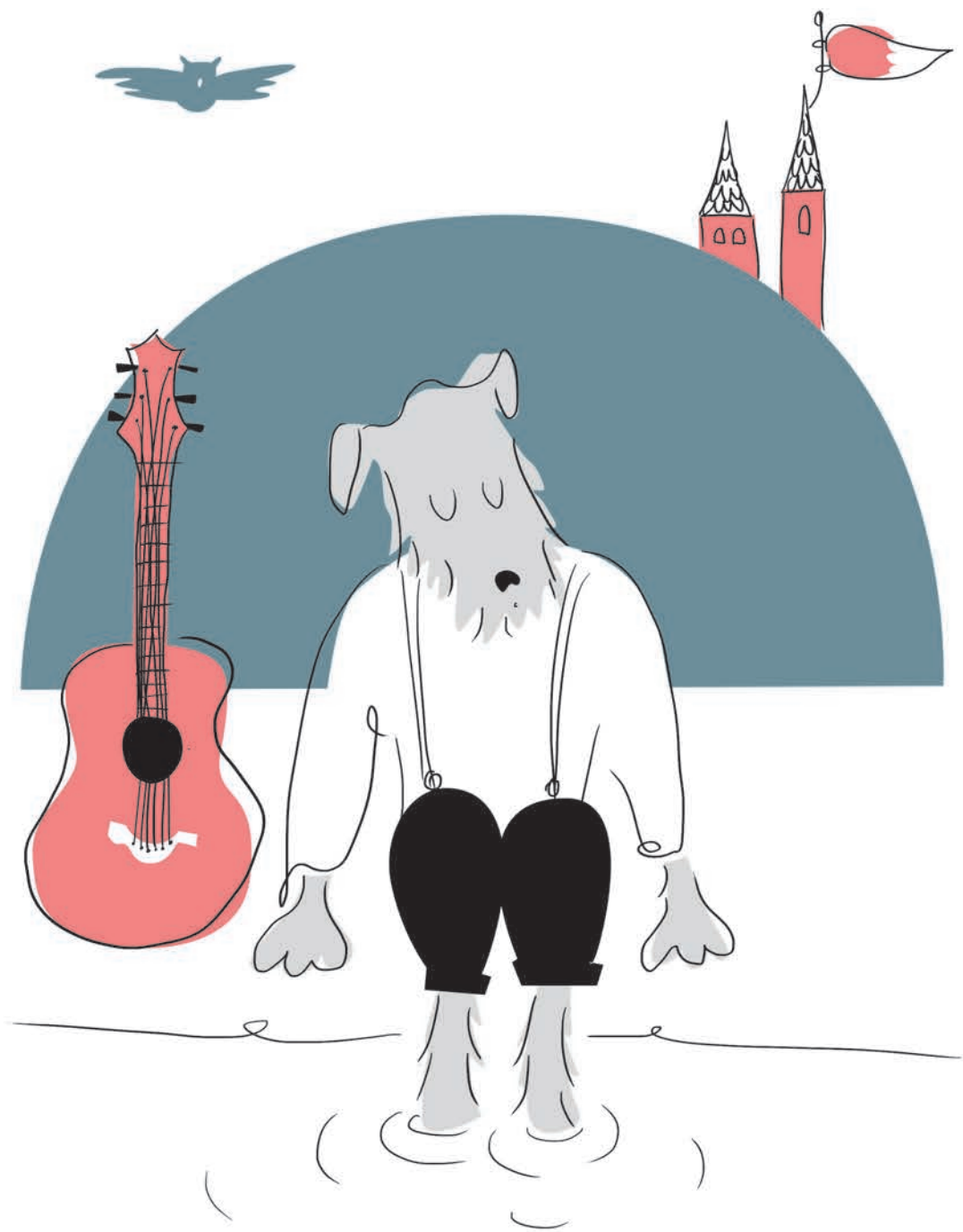
Sonja nappasi Pippurin syliinsä ja pussasi sitä karvaiselle poskelle.

”Ne ovat sinun jalanjalkiasi. Ensimmäiset jäljet tulivat, kun menit metsään, ja toiset, kun tulit takaisin. Nyt siinä on jo kolmannet jäljet, jotka syntyivät, kun me tulimme tähän.” Sonja paijasi Pippuria ja tuoksutti sen poskea.

”Voi Sonja, olet äärettömän hyvä selvittämään mysteerejä”, Pippuri sanoi ja lipaisi karhealla kielellään Sonjan nenää.

Sonja ja Pippuri lähtivät yhdessä Sonjan luo leipomaan marjapiirakkaa. Ensin Pippurin talon ohi, sitten harmaan kallion yli ja kaatuneen kuusen alta kiertäen metsälammen. Mysteerien selvittäminen oli ollut niin raskasta puuhaa, että Pippuri nukahti Sonjan matolle, kun Sonja leipoi maailman parhaan marjapiirakan, josta riitti myös keijuille, jotka lentelivät usein metsälammen rannalla.

KOIRA KOIRANEN

oppii soittamaan kitaraa

Koira Koiranen asui pienen joen varrella, jonka yllä lenteli keltaisia perhosia ja tulikärpäsiä. Joki oli niin pieni, että joku olisi saattanut kutsua sitä suureksi ojaksi ja joku toinen pieneksi ojaksi, mutta Koira Koiranen sanoi sitä joeksi, ja joki se silloin myös oli.

Koira Koiranen heräsi aamuisin, söi aamupalan, kalasti joella, tapasi kaveritaan, söi lounaan, nukkui päiväunet riippumatossa, kunnosti taloa, keräsi polttopuita, söi iltapalan ja meni nukkumaan. Näin tapahtui maanantaina, tiistaina, keskiviikkona, torstaina, perjantaina ja lauantaina. Vain sunnuntaina ei kunnostettu taloa eikä kerätty polttopuita, mutta silloin myös tehtiin kaikki muut päivän askareet.

Koira Koiranen istui joen rannalla ja heilutti tassujaan lämpimässä vedessä. Jos tunsit Koira Koirasen pitkältä ajalta, tiesit, että Koira Koirasella oli paljon pohdittavaa, sillä se aina istui joen rannalla ja heilutti tassujaan lämpimässä vedessä, kun sillä oli paljon pohdittavaa. Oli näet käynyt niin, että Koira Koiranen oli vienyt kolme ahventa ja yhden siian Kalle Ketulle, joka asui metsän toisella reunalla kauniissa linnassa, jossa oli kymmeniä huoneita. Kalle Kettu piti hirmuisesti kalasta ranskalaisten perunoiden kera, joten Koira Koiranen vei usein sille kaloja, joita se oli onkinut joestaan. Kalle Kettu oli juuri saanut siivottua linnansa kymmenistä huoneista yhden ja löytänyt sieltä kitaran. Kalle halusi antaa sen Koira Koiraselle kiitokseksi kaloista ja pitkästä ystävyyydestä. Nyt Koira Koiranen istuikin tassut lämpimässä vedessä ja pohti, miten ihmeessä voisi oppia soittamaan tuota kitaraa, jonka Kalle Kettu oli hänelle antanut.

Pete Pöllö oli päivälennollaan, kun se näki Koira Koirasen istuvan joen rannalla heiluttelemassa tassujaan lämpimässä vedessä. Pöllöt lentävät yleensä vain öisin, mutta Pete Pöllö oli ottanut tavaksi lentää päivisin ja näin se näki metsän paremmin ja ystäviään hereillä. Nyt Pete Pöllö laskeutui Koira Koirasen viereen: ”Hei, Koira Koiranen. Näin sinut pohtimassa jotakin ja halusin tulla kysymään, voisinko olla avuksi, ystävä hyvä.”

Koira Koiranen hymyili nähdessään ystävänsä ja vastasi: ”Hei, Pete Pöllö, olipa kiva kun tulit avukseni, sillä minulla on pulma. Sain Kalle Ketulta kitaran ja haluaisin oppia soittamaan sitä. En vain tiedä miten.”

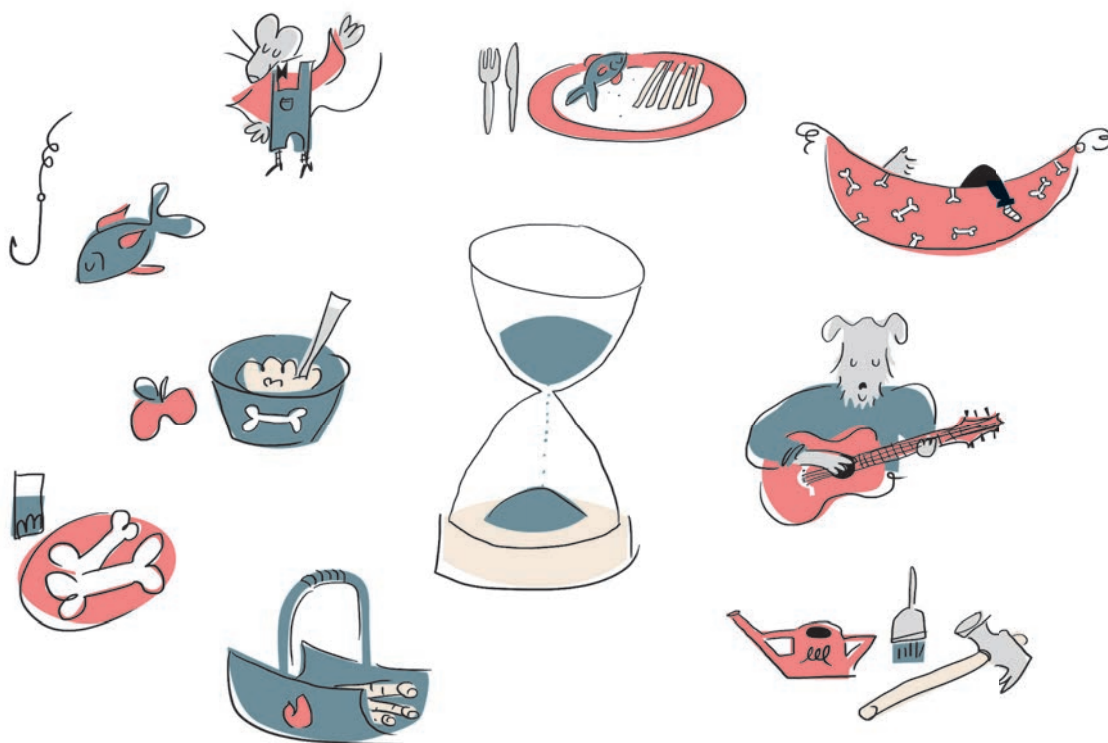
Pete Pöllö painoi siipensä poskeaan vasten ja päästi pitkän huokaisun, joka oli merkki siitä, että Pete Pöllö pohti asiaa syvään ja hartaasti. Sitten se sanoi: ”En osaa soittaa kitaraa, mutta tiedän, miten voit oppia minkä tahansa uuden taidon.”

”Aivan totta, ihan minkä tahansa taidon? Vaikka kitaran soiton taidon?” Koira Koiranen innostui.

”Kyllä, minkä tahansa taidon, mutta se ei ole helppoa eikä nopeaa”, Pete Pöllö vastasi ja jatkoi. ”Minkään taidon oppiminen ei ole nopeaa eikä helppoa. Sinun pitää ainoastaan harjoitella. Aivan joka päivä sinun tulee harjoitella. Mutta sinun ei tarvitse harjoitella pitkään, sillä pienikin harjoittelu riittää, jos teet sen aivan joka päivä.”

Koira Koiranen mietti hetken ja sanoi: ”Kyllä minä voin joka päivä harjoitella, sillä haluan todella oppia soittamaan kitaraa.”

Pete Pöllö venytteli siipiään ja oli valmis jatkamaan matkaansa. Lopuksi se sanoi: ”Hienoa, tulen taas poikkeamaan ja katsomaan, miten olet pystynyt pitämään kiinni harjoittelusta.” Sitten se nousi siivilleen ja lensi äänettömästi metsän siimekseen.

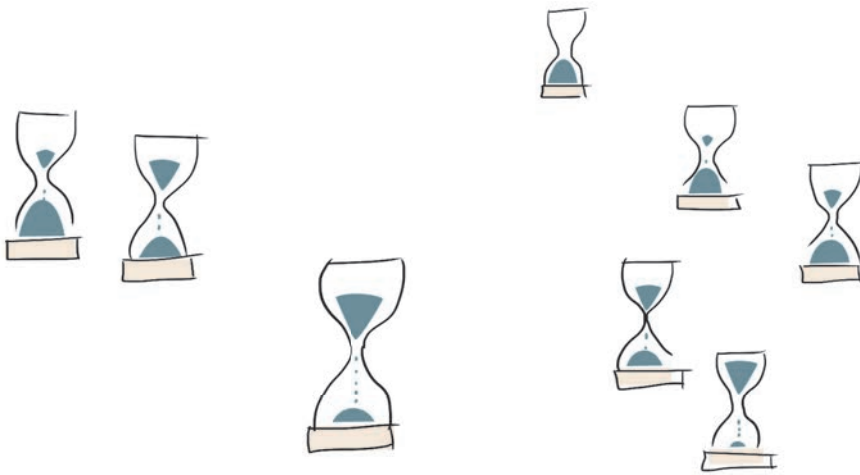
Koira Koiranen otti hyllyltä tiimalasin, jonka avulla se mittasi perunoiden kypsymistä kiehuvaan veteen. Tiimalasissa on hiekkaa, joka valuu ylhäältä alas, ja kun hiekka on valunut loppuun, oli kulunut tiimalasin verran aikaa. Koira Koiranen päätti, että jatkossa se söisi aamupalan, kalastaisi joella, tapaisi kavereita, söisi lounaan, nukkuisi päiväunet riippumatossa, harjoittelisi kitaran soittoa, kunnostaisi taloa, keräisi polttopuita, söisi iltapalan ja menisi nukkumaan. Näin tapahtuisi joka päivä, paitsi sunnuntaisin, jolloin ei kunnostettaisi taloa eikä kerättäisi polttopuita, mutta harjoiteltaisiin kitaran soittoa yhden tiimalasin verran.

Kun viikko oli vierähtänyt, Pete Pöllö lennähti Koira Koirasen pihalle juuri, kun tämä oli päiväunillaan riippumatossa.

”Hei, Koira Koiranen! Anteeksi, että heräsin, mutta halusin tietää, oletko muistanut harjoitella joka päivä”, Pete Pöllö sanoi.

Koira Koiranen hieroi unisia silmiään ja sanoi: ”Hei, Pete Pöllö. Kyllä, minä olen joka päivä harjoitellut kitaran soittoa yhden tiimalasin verran. Olen vasta viikon harjoitellut ja tiedän, että oppiminen vie aikaa, mutta uskon, että jaksan harjoitella antamasi ohjeen mukaan joka päivä. Itse asiassa, alan nyt harjoitella, sillä harjoittelen aina päiväunien jälkeen.”

”Hienoa, että olet jaksanut harjoitella. Muista, että vain harjoittelemalla voit oppia soittamaan kitaraa tai minkä tahansa muun taidon”, Pete Pöllö sanoi. Sitten se nousi siivilleen ja lensi äänettömästi metsän siimekseen.

Koira Koiranen harjoitteli joka päivä tiimalasin verran, ja se huomasi taitojensa karttuvan hitaasti mutta varmasti. Syksy alkoi tuntua jo ilmassa, kun se taas tapasi Pete Pöllön.

”Hei, Pete Pöllö. Olen tässä halunnut kysyä sinulta, miten voisın oppia nopeammin soittamaan kitaraa.”

”Siihen on myös keino, mutta se vaatii, että teet sitä ihan joka päivä”, Pete Pöllö sanoi.

”Mutta minä harjoittelen jo nyt joka ikinen päivä”, Koira Koiranen sanoi.

”Jos nyt harjoittelet yhden tiimalasin verran ja haluat oppia kaksi kertaa nopeammin, niin jatkossa harjoittelet kahden tiimalasin verran”, Pete Pöllö sanoi, sitten se nousi siivilleen ja lensi äänettömästi metsän siimekseen.

Koira Koiranen harjoitteli koko syksyn kahden tiimalasin verran. Kun ensilumi satoi maahan, se ajatteli, että haluaa oppia vielä nopeammin, ja koko talven se harjoitteli jo neljän tiimalasin verran. Tuli kevät, kesä, syksy ja taas talvi. Koira Koiranen harjoitteli ahkerasti neljän tiimalasin verran joka ainoa päivä, myös sunnuntaisin, jolloin ei kunnostettu taloa eikä kerätty polttopuita. Kun lumi alkoi sulaa ja kevätaurinko lämmitti, Koira Koiranen pidensi taas harjoitteluaan nyt jo kahdeksaan tiimalasiin. Koira Koiranen harjoitteli ja harjoitteli joka ainoa päivä. Aina silloin tällöin Pete Pöllö ja Kalle Kettu kävivät katsomassa Koira Koirasen harjoittelua. Kohta koko metsä tiesi Koira Koirasen kitaran soitosta, ja aina kun se harjoitteli, paikalle tuli metsän väkeä kuuntelemaan. Metsän väki istui kalliolla Koira Koirasen yläpuolella ja kuunteli sen soittoa. Mitä enemmän Koira Koiranen harjoitteli, sitä kauempaa väkeä saapui kuuntelemaan sen soittoa. Siitä oli tullut paras kitaransoittaja, mitä kukaan tiesi, ja se rakasti harjoittelua yhtä paljon kuin se rakasti osata soittaa kitaraa.

AKSELI JA EEMELI

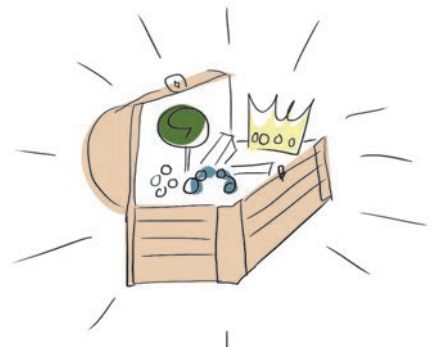
Akseli ja Eemeli ovat veljeksiä, joista Eemeli oli Akselia kaksi vuotta vanhempi ja siksi myös pidempi ja vahvempi. Akselilla taas oli Eemeliä pidemmät hiukset, jotka kihartuivat melkein olkapäille asti. Veljekset asuivat alppiruusupuiston reunalla, suuressa valkoisessa talossa, jota ympäröivät harmaat kalliit ja alppiruusut.

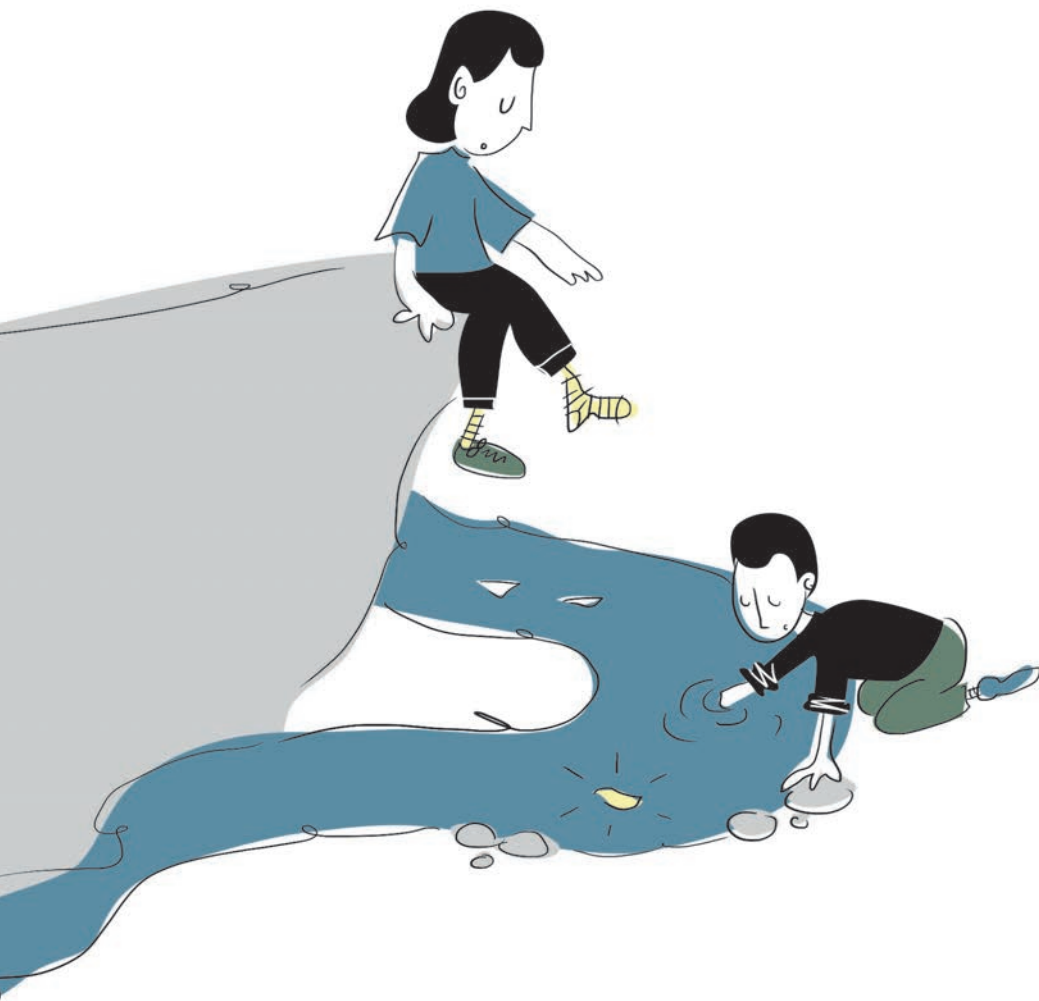
Akseli ja Eemeli viettivät kesäpäivät alppiruusupuistossa, sillä puistossa oli enemmän tekemistä kuin päivässä oli valoisia tunteja. Joskus he rakensivat majan ja joskus kaivoivat puron sadelammikoista, joissa sammakot kurnuttivat. Joskus Eemeli istui C-puun juurella ja luki kirjaa, kun Akseli katseli lintujen lentoa ja yritti tunnistaa niitä pelkän laulun perusteella. Toisinaan taas Akseli istui Simba-kivellä ja kalasti sen alla virtaavasta purosta taimenia ja rautuja, kun Eemeli veisteli puun kaarnasta veneitä.

Eräänä aamuna, heti aamupalan jälkeen, veljekset Akseli ja Eemeli lähtivät yhdessä alppiruusupuistoon. Heti pihassa Akseli kysyi Eemeliltä: ”Eemeli, mitä haluaisit tänään puuhata alppiruusupuistossa?” Eemeli mietti hetken ja sanoi: ”Haluaisin löytää aarteen. Sellaisen suuren aarteen, joka olisi ehkä merirosvojen maahan kaivama. Tai se voisi myös olla maantierosvojen aarre, jonka he kaivoivat maahan ennen kuin jäivät seriffille kiinni.”

Akseli käveli Eemelin perässä ja sanoi: ”Minustakin olisi mahtavaa löytää aarre, mutta täällä tuskin on koskaan ollut merirosvoja, sillä merelle on matkaa. Maantierosvojakaan ei täällä ole ollut, seriffeistä puhumattakaan.”

”Aivan totta”, Eemeli sanoi ja jatkoi: ”Mutta jos me haluamme leikkiä, niin ei aarteen tarvitse oikeasti olla olemassa. Sehän on vain leikkiä.”

”Juuri niin”, Akseli vastasi, ja veljekset saapuivat Simba-kivelle, jonka alla virtasi puro, jossa oli taimenia ja rautuja.

Veljekset istuivat Simba-kivelle ja heiluttelivat jalkojaan veden yllä. Akseli katseli puroa kiven juurella ja sanoi Eemelille: ”Mutta jos joku oikeasti haluaisi haudata aarteen alppiruusupuistoon, niin mikä olisi sille paras paikka?”

Eemeli katseli auringossa kimaltelevan veden pintaa ja pohti. Sitten hän sanoi: ”Piilottaisin sen sellaiseen paikkaan, mistä kukaan ei osaisi etsiä. Se voisi olla piilossa, mutta samalla myös niin näkyvillä, ettei kukaan osaisi sieltä etsiä. Se voisi olla näkyvillä, mutta kuitenkin niin piilossa, ettei kukaan voisi arvata edes katsoa.”

Akseli kuunteli Eemeliä ja kysyi sitten: ”Mikä sellainen paikka sitten voisi olla?”

”Se meidän pitää keksiä”, Eemeli vastasi.

Veljekset tekivät lähtöä Simba-kiveltä. Eemeli nousi ja pyyhkäisi pölyt housuistaan. Akseli oli juuri nousemassa, kun hänen jalkansa lipesi ja kenkä irtosi jalasta pudoten suoraan Simba-kiven alla virtaavaan puroon.

”Voi ei”, Akseli huokaisi. Eemeli näki, mitä tapahtui. ”Odota siinä. Et voi kävellä sukkasillasi, koska sukka menee rikki. Minä haen kengän”, Eemeli sanoi ja lähti laskeutumaan Simba-kiven toista reunaa.

”Tuossa, suoraan alla”, Akseli ohjeisti veljeään oikeaan suuntaan. ”Näen sen täältä ylhäältä hyvin.” Eemeli käveli puron varteen ja näki pinnan alla Akselin kengän. Se oli aivan käden ulottuvilla, joten Eemeli polvistui aivan veden rajaan ja työnsi kätensä veden alle. Vesi oli kylmää, mutta ei niin kylmää kuin Eemeli oli odottanut, mutta se oli hyvin märkää. Niin oli myös Akselin kenkä, jonka Eemeli sai napattua puron pohjalta.

Juuri kun Eemeli oli nousemassa puron varresta, Akseli huudahti:

”Odota, siellä kimaltaa jotain. Siinä missä kenkä oli puron pohjalla.”

”Mitä, en näe mitään”, Eemeli huusi takaisin.

”Laita kätesi siihen, missä kenkä oli, ja kokeile kädellä”, Akseli ehdotti.

Eemeli työnsi kätensä takaisin kylmään ja märkään veteen. ”Hieman oikealle”, Akseli ohjeisti, ja Eemeli liikkutti kättään. ”Toiselle oikealle”, Akseli ohjeisti uudelleen, ja Eemeli liikkutti kättään toiseen suuntaan. ”Juuri siinä”, Akseli huusi. Eemeli painoi kätensä pohjaan ja kokeili, mitä pohjassa tuntui.

”Täällä on jonkinlainen kivi”, Eemeli huudahti ja nosti ison pyöreän kiven vedestä. Käsi vettä valuen Eemeli katsoi kiveä kädessään.

”Onpa pyöreä ja omituisen näköinen kivi”, Eemeli huusi Akselille.

”Tule näyttämään. Minäkin haluan nähdä”, Akseli huusi takaisin ja jatkoi: ”Muista ottaa myös kenkä mukaan.”

Eemeli kapusi takaisin Simba-kivelle ja antoi Akselille yhä vettä valuvan kengän. Akseli otti kengän ja painoi jalkansa siihen niin, että vettä vain tirskahti. Sitten veljekset kääntyivät katsomaan Eemelin purosta nostamaa kiveä.

”Onpa se pyöreä, miten kivi voi olla näin pyöreä”, Akseli ihmetteli.

”Niin on, ja aivan sileä. Kokeile, kuinka painava se on”, Eemeli sanoi ja laitto kiven Akselin käteen.

”Tämä ei ole tavallinen kivi. Kivi ei painaisi näin paljon. Tämän pitää olla jotain metallia”, Akseli sanoi ja heilutti pyöreää esinettä kädessään. Sen pinta oli karhea ja ruskea, mutta se oli täysin pyöreä. Yhdestä kohdasta sen pinta oli tasainen ja metallin kiiltävä.

”Tuon täytyy olla se kohta, jonka näit ylhäältä”, Eemeli osoitti kiiltävää kohtaa.

”Niin täytyy olla. Sinä et nähnyt sitä siksi, ettei kiiltävä kohta näkynyt kuin minun suuntaani”, Akseli pätkäili. ”Tule, viedään tämä kouluun opettajalle. Hän tietää, mikä tämä on.”

Nyt oli kesäloma, joten koulu oli kiinni, mutta opettaja asui koulun vieressä pienessä punaisessa talossa, jonka ikkunalaudoilla oli runsaasti kauniita kesäkukkasia. Veljekset saapuivat ovelle, ja Eemeli koputti ovea. Hetken pojat seisoivat odottaen, kunnes Eemeli sanoi: ”Opettaja ei taida olla kotona.”

Silloin heidän takaansa kuului: ”Nyt minä olen kotona.” Se oli opettaja, joka oli juuri ajanut polkupyörällä pihaan.

”Miten pojilla on kesäloma sujunut?” opettaja kysyi veljeksiltä.

”Tosi kivasti on mennyt, mutta meidän oli nyt aivan pakko tulla näyttämään sinulle, mitä löysimme purosta Simba-kiven luota, lähellä C-puuta”, Akseli sanoi.

”En tiedä, missä on Simba-kivi enkä ymmärrä, mikä on se puu, mutta näyttäkääpä”, opettaja ojensi kätensä, ja Akseli ojensi siihen painavan purosta löydetyn esineen.

”Ohhoh, pojat, ette arvaakaan, mikä tämä on”, opettaja pyöritti esinettä kädessään ja katsoi sitä hämmästyneenä.

”Mikä se on?” Eemeliltä ja Akselilta pääsi samaan aikaan.

Opettaja nosti esinettä korkeammalle ja sanoi: ”Pojat, tämä on tykinkuula. Te olette löytäneet ihka aidon tykinkuulan.” Veljekset katsoivat toisiaan, sitten tykinkuulaa, sitten opettajaa ja taas toisiaan.

”Uskomatonta!” veljekset sanoivat yhteen ääneen.

”Miten alppiruusupuistoon on päätynyt tykinkuula?” Eemeli kysyi opettajalta.

”En tiedä. En todellakaan tiedä”, opettaja sanoi ja jatkoi: ”Mutta meidän pitää alkaa selvittämään asiaa. Haluatteko selvittää mysteeriä kanssani?”

Taas veljekset sanoivat yhteen ääneen: ”Tietysti.”

Mutta miten tykinkuula oli päätynyt alppiruusupuistoon ja mitä muuta jännää alppiruusupuistosta vielä voisi löytyä, ne kerrotaan toisessa sadussa, ehkä sadussa, jonka sinä kirjoitat.

TUTTINOKKAELÄIN

Tuttinokkaeläin oli pieni kuin väsymys, joka tulee, kun on syönyt ison lautasen spagettia ja päälle lautasellisen jäätelöpalloja. Sellaisen syömisen jälkeen on mukava ottaa pienet päiväunet, mutta ei niin pitkiä, että illalla on vaikea saada unen päästä kiinni. Pienessä koossa on myös se hyvä puoli, että mahtuu istumaan pienellä tuolilla, ja suurella sohvalla saattaa joskus jäädä jumiin sohvatyynyjen väliin.

Tuttinokkaeläimen ystävä on Nisse-Nalle, joka taas oli niin suuri, ettei se mahtunut istumaan kuin sohvalle, eikä se koskaan jäänyt jumiin sohvatyynyjen väliin. Nisse-Nalle asui Tuttinokkaeläimen naapurissa suuressa talossa, jonka ovesta se mahtui hyvin kulkemaan. Tuttinokkaeläimen ovi taas oli pieni, ja kun Nisse-Nalle tuli kylään, sen täytyi kumartua, ettei otsa kolahtanut ovenkarmin yläpuuhun.

Tänään Tuttinokkaeläin oli keräämässä kukkia metsäpolun varrelta. Sillä oli kädessään jo sinisiä, valkoisia ja keltaisia kukkia, kun Nisse-Nalle saapui kovalla tohinalla paikalle. Nisse-Nalle puuskutti: ”Hei Tuttinokkaeläin, oletko jo kuullut suuren uutisen?”

”En ole kuullut tänään mitään uutisia”, Tuttinokkaeläin vastasi, kukat yhä kädessä. ”Millaisia uutisia?” se tahtoi heti tietää.

”Kuulin radiosta, että illalla taivaalla näkyy tähdenlentoja, ja tiedäthän mitä tähdenlennoista sanotaan?” Nisse-Nalle kertoi innokkaasti.

”Mitä tähdenlennoista sanotaan?” Tuttinokkaeläin kysyi epätietoisena.

”Kun näkee tähdenlennon, voi toivoa. Minä tiedän jo, mitä minä toivon, mutta toivomusta ei saa sanoa ääneen tai se ei toteudu”, Nisse-Nalle selitti yhä innoissaan ja jatkoi: ”Haluaisin, että katsoisimme yhdessä tähdenlentoja, jos se sinulle vain sopii.”

”Tietysti minä haluan katsoa kanssasi tähdenlentoja illalla”, Tuttinokkaeläin sanoi yhtä innostuneesti. ”Minun pitää vielä miettiä, mitä voisin toivoa”, Tuttinokkaeläin sanoi mietteliäästi.

”Hienoa, tulen luoksesi illalla, kun alkaa olla hämärää. Otan mukaan lämmintä mehua”, Nisse-Nalle sanoi ja vilkutti hyvästiksi.

Tuttinokkaeläin keräsi vielä toisen mokoman kukkia ja laittoi ne kotona maljakkoon. Ne olivat kauniita ja sopivat hienosti Tuttinokkaeläimen pöydälle. Sitten vuorossa oli ruokailu, sillä Tuttinokkaeläimeltä oli jäänyt eilistä spagettia, jonka se lämmitti liedellä. Spagettiin piti laittaa paljon ketsuppia, jota Tuttinokkaeläin laittoi melkein joka ruokaan, paitsi hernekeittoon, johon se ei sopinut. Ruokailun jälkeen otettiin aina päiväunet, joten Tuttinokkaeläin kiipesi parvelle sänkyynsä ja ennen nukahtamista se mietti, mitä voisi toivoa, kun näkee tähdenlennon. Tuttinokkaeläimestä tuntui, että hänellä oli kaikki, mitä hän voisi ikinä toivoa, joten oli vaikea keksiä mitään toivetta.

Päiväunien jälkeen Tuttinokkaeläin keksi, että lämpimän mehun kanssa maistuisi pulla. Niinpä se kaivoi kaapista kulhon ja teki siihen pullataikinan. Jauhot vain pöllyisivät, kun se veivasi pullataikinaa. Tähän pullataikinaan tulisi ekstramäärä voita, sokeria ja kanelia. Se levitti ensin voita taikinalle, sitten ohuen kerroksen valkoista sokeria ja lopuksi ruskeaa kanelia. Sitten se rullasi taikinan pitkäksi pitkoksi, josta Tuttinokkaeläin leikkasi pieniä pyöreitä pullia. Vielä pieni kohoaminen ennen kuumaan uuniin laittoa, ja pian pullat olisivat valmiit.

Nisse-Nalle oli jo matkalla Tuttinokkaeläimen luo, kun se tuoksutteli, että ilmassa leijui tuoreen pullan tuoksu. Oveen koputtaessaan Nisse-Nalle oli jo varma, että mehun kanssa syötäisiin tuoretta pullaa.

”Oletko leiponut pullaa?” Nisse-Nalle kysyi, kun Tuttinokkaeläin avasi oven.

”Olen leiponut, mistä tiesit?” Tuttinokkaeläin vastasi, käsi ovenkahvassa.

”Voih, se tuoksui jo pitkän matkaa, kun kävelin luoksesi. Se sopii erinomaisesti lämpimän mehun kanssa”, Nisse-Nalle sanoi ja heilutteli kädessään termospulloa, jossa mehu hölskyi.

”Menemmekö lammen rantaan, sieltä näkee taivaan parhaiten?” Tuttinokkaeläin ehdotti.

”Olin ajatellut aivan samaa. Voimme makoilla laiturilla ja katsoa yhdessä taivaalle”, Nisse-Nalle sanoi, ja kaverukset lähtivät yhtä jalkaa kohti lampea.

Matkalla Nisse-Nalle kysyi: ”Oletko miettinyt, mitä aiot toivoa?”

”Olen kovasti miettinyt, mutta en ole vielä aivan varma, mitä toivoisin”, Tuttinokkaeläin myönsi ystävälleen.

He saapuivat lammen rantaan ja kävelivät laiturille. ”Tässä on varmasti paras näkymä taivaalle”, Tuttinokkaeläin sanoi ja kävi pitkäkseen. Nisse-Nalle kävi ystävänsä viereen, ja pimeys oli laskeutunut.

Taivaalla näkyi miljoonia tähtiä. Sitten yhtäkkiä, yksi tähdenlento, sitten toinen, kolme samaan aikaan. Sitten kymmeniä tähdenlentoja.

”Oih!” ystävyksiltä pääsi samaan aikaan.

”Muista toivoa!” Tuttinokkaeläin muistutti ystävää. He katsoivat hiljaa taivaalle, kun tähdenlentoja näkyi kymmenittäin, ellei sadoittain.

”Toiveiden on nyt pakko toteutua”, Nisse-Nalle sanoi kuiskaten.

”Voi, miten ihana ilta katsella tähdenlentoja kanssasi”, Tuttinokkaeläin sanoi. Yhdessä he katsoivat tähdenlentoja tunnin tai kaksi. Aika meni niin nopeasti, ettei kumpikaan tiennyt kauanko siinä meni. Lopulta tähdenlennot hiipuivat ja ystävykset olivat väsyneitä mutta onnellisia. Yhdessä he kävelivät lammelta kotiin, ja matkalla Tuttinokkaeläin kysyi:

”Uskotko, että toiveet toteutuvat?”

”Olen siitä varma”, Nisse-Nalle sanoi.

Ja kävipä niin, että kummankin toive toteutui. Tiedätkö, mitä he toivoivat? Heillä kummallakin oli sama toive, ja se toive oli, että kaikki pysyisi juuri sellaisena kuin se nyt oli.

LIISA

ja Kolmihampainen Mörkö

Olipa kerran Kolmihampainen Mörkö, joka ei pelännyt mitään, paitsi aivastuksia. Aivastuksiakaan se ei varsinaisesti pelännyt, se vain säikähti kovaa ääntä, jos aivastus ei tullut omasta nenästä. Oma aivastustaan se ei sentään pelännyt.

Kolmihampaisen Mörön paras ystävä oli Liisa, jonka sängyn alla Kolmihampainen Mörkö sai asua. Aamulla, kun Liisa heräsi, Kolmihampainen Mörkö oli jo usein siivonnut Liisan huoneen tai voidellut kaksi paahtoleipää, yhden itselleen ja yhden Liisalle. Liisa tykkäsi nukkua pitkään, eikä vähiten siksi, että sen mielestä oli mukavaa herätä, kun huone oli siivottu tai yöpöydällä odotti voideltu paahtoleipä.

Tänä aamuna Liisa heräsi, kun Kolmihampainen Mörkö istui sen sängyn päädyssä ja mutusti omaa paahtoleipäänsä kolmella hampaallaan. Kolmihampainen Mörkö oli niin pieni, että se olisi voinut istua vaikka Liisan olkapäällä, eikä Liisa olisi siihen herännyt.

”Hyvää huomenta, Liisa-ystäväni”, Kolmihampainen Mörkö sanoi, kun Liisa hieroi unisia silmiään.

”Hyvää huomenta, Kolmihampainen Mörkö”, Liisa vastasi ja nappasi oman paahtoleipänsä yöpöydän lautaselta.

”Ei saa murustaa paahtoleipää sänkyyn”, Kolmihampainen Mörkö sanoi ja jatkoi. ”Menemmekö tänään tekemään lumiukon?” se kysyi ja heilutteli jalkojaan sängynpäädyllä istuen.

”Voih, aivan liian aikaista pohtia, mitä tänään tekisimme”, Liisa vastasi unisena ja paahtoleipää mutustaen. ”Mutta jos haluat mennä tekemään lumiukkoja, niin tietysti voimme mennä”, Liisa sanoi.

Pian ystävykset olivat syöneet paahtoleipänsä ja pukivat lämpimiä vaatteita. Pihalle mentäessä pitää pukeutua lämpimästi, varsinkin silloin, jos ulkona voi tehdä lumiukkoja. Sen sijaan, jos pihalla voi loikoilla kesäauringossa ja juoda kylmää mehua kannusta, voi pukeutua paljon kevyemmin. Liisa puki punaisen talvihaalarin ylleen ja Kolmihampainen Mörkö loikkasi Liisan haalarin taskuun. Siellä se pysyi lämpimänä, ja sieltä pystyi myös kurkistamaan helposti, mitä ympärillä tapahtui.

”Yöllä on satanut uutta lunta”, Liisa sanoi ulko-oven avattuaan.

”Mahtavaa!” Kolmihampainen Mörkö huudahti ja jatkoi: ”Saamme tehtyä aivan jättimäisen lumiukon.”

Liisa alkoi pyörittää käsissään lumipalloa. Sitten hän laittoi sen maahan ja työnsi sitä varovasti pitkin uuden lumen pintaa. Lumi tarttui palloon helposti, ja se kasvoi koko ajan suuremmaksi, mitä pidemmälle Liisa sitä pyöritti. Kolmihampainen Mörkö katsoi taskusta, kun pallo kasvoi.

”Aivan valtava pallo”, Kolmihampainen Mörkö huudahti Liisan taskusta, kun lumipallo oli kasvanut niin isoksi, että Liisa olisi hyvin voinut istua sen päällä ilman, että jalat olisivat yltäneet maahan.

”Nyt tämä on varmasti riittävän iso lumiukkomme ensimmäiseksi palloksi”, Liisa sanoi Kolmihampaiselle Mörölle. ”Pyöritellään seuraava pallo”, Liisa jatkoi ja alkoi pyörittää käsissään lumipalloa. Sitten taas hän laittoi sen maahan ja työnsi sitä varovasti pitkin uuden lumen pintaa.

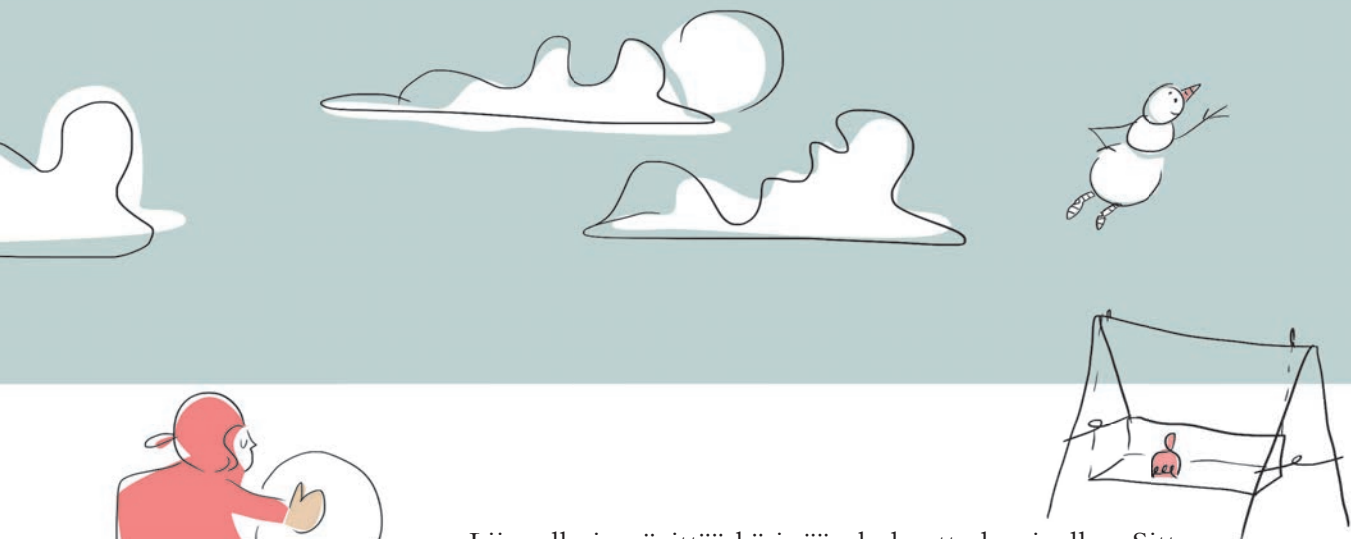
Hetken päästä Liisa pysähtyi ja sanoi: ”Nyt pitää lopettaa, koska muuten pallo kasvaa liian isoksi, enkä jaksa nostaa sitä toisen pallon päälle.”

”Olet aivan oikeassa”, Kolmihampainen Mörkö vastasi.

Liisa nosti pallon varovasti maasta ja laittoi sen lumiukon toiseksi palloksi. Nyt lumiukko oli jo melkein Liisan korkuinen.

”Tästä tulee aivan mahtava lumiukko”, Kolmihampainen Mörkö sanoi innoissaan Liisan taskusta.

Liisa alkoi pyörittää käsissään kolmatta lumipalloa. Sitten taas hän laittoi sen maahan ja työnsi sitä varovasti pitkin uuden lumen pintaa. Tämä olisi lumiukon viimeinen pallo, joka olisi myös lumiukon pää. Liisa teki siitä sopivan pienen ja varpistaen nosti sen lumiukon ylimmäksi palloksi.

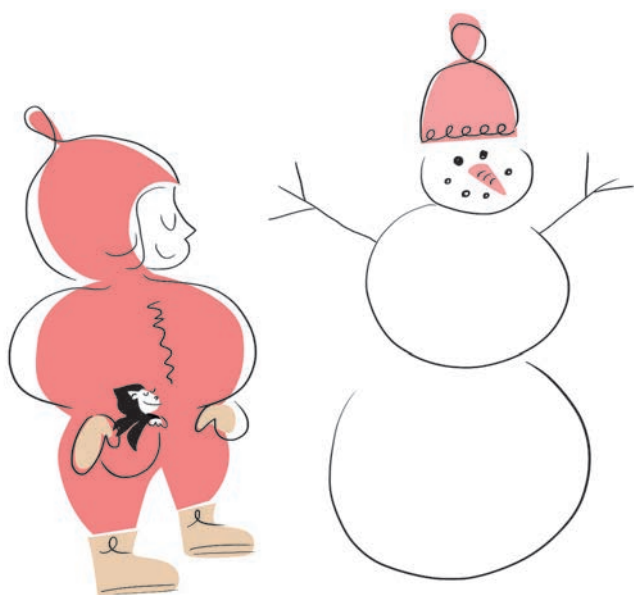
”Haetaan sille vielä porkkana nenäksi ja tehdään hiilistä sille suu ja silmät”, Kolmihampainen Mörkö ehdotti.

”Hyvä idea. Laitan sille vielä pipon, ettei sen tule liian kylmä ulkona”, Liisa sanoi, ja pian lumiukolla oli porkkananenä sekä hiilestä tehdyt suu ja silmät. Lakkina sillä oli Liisan vanha vaaleanpunainen pipo.

”Tästä tuli paras lumiukkomme koskaan”, Kolmihampainen Mörkö sanoi. Liisa nyökytti ja sanoi: ”Olen samaa mieltä. Tämä on meidän paras lumiukkomme koskaan.”

Illalla ystäväysten käydessä nukkumaan Liisa kuiskasi: ”Hyvää yötä, Kolmi-hampainen Mörkö, hyvää yötä, lumiukko.”

”Hyvää yötä, Liisa, hyvää yötä, lumiukko”, vastasi Kolmihampainen Mörkö.

Vaan eivätpä tiedneet Liisa ja Kolmihampainen Mörkö, että lumiukko ei enää ollutkaan pihassa. Pihakeinussa oli vain Liisan vanha vaaleanpunainen pipo, jonka lumiukko oli jättänyt, ennen kuin se oli lentänyt pohjoiseen, minne lumiukot lentävät, jos niissä on oikeaa taikaa. Tässä lumiukossa oli paljon oikeaa taikaa, olihan sen rakkaudella tehneet Liisa ja Kolmihampainen Mörkö.

KAKSI RITARIA

ja Prinsessa Tuuhti

Aurinko nousi taivaanrannasta. Kaksi ritaria seisoj kallon laella haarniskat kiiltäen. Toisen ritarin nimi oli Kelmi-Eemeli, ja toista kutsuttiin Pahan-Akseliksi. Nimistään huolimatta he olivat sankareita ja hyviä ritareita, joita koko tienoo arvosti ja kunnioitti suuresti. Pelottavat nimet heille oli annettu vain siksi, että oikeat rosvot eivät uskaltaisi edes kuvitella kahden ritarin haastamista miekkailuun, kiinalaiseen painiin tai kädenvääntöön. Nyt he seisoivat kallon laella miekat ja kilvet käsissään, valmiina päivän seikkailuun.

Kelmi-Eemeli nosti miekkansa ilmaan ja sanoi: ”Olisiko tänään se päivä, kun ajamme pedon kauas näiltä ihmisten asuttamilta seuduilta?”

Pahan-Akseli nosti oman miekkansa ristiin Kelmi-Eemelin miekkaa vasten ja vastasi: ”Vai olisiko tänään se päivä, kun ryöstämme pahan kuninkaan kulta-aarten ja annamme sen köyhien kesken jaettavaksi?”

Sillä välin, ritariemme huomaamatta, paikalle oli hiipinyt Prinsessa Tuuhti.

”Vai olisiko tänään se päivä, kun kaksi ritaria rakentaa lupaamansa linnan prinsessalle valmiiksi?” Prinsessa Tuuhti ehdotti.

Kaksi ritaria laski miekkansa, sillä miekkaa ei sopinut heilutella oikean prinsessan läsnä ollessa.

”Sanasi on lakimme”, Kelmi-Eemeli sanoi, ja kumpikin ritari kumarsi Prinsessa Tuuhtille.

”Hienoa, minä voin auttaa”, Prinsessa Tuuhti sanoi ja marssi ensimmäisenä kohti keskeneräistä linnaa, kaksi ritaria perässään.

Kun kaksi ritaria ja prinsessa saapuivat keskeneräiselle linnalle, Prinsessa Tuuhti sanoi: ”Minä voin istua linnassa sisällä sillä välin, kun Kelmi-Eemeli rakentaa itäsiipeä ja Pahan-Akseli rakentaa länsisiipeä. Minusta on hyvä, että joku istuu linnassa sisällä varmistamassa, että seinät eivät heilu tai katto putoa.”

Jälleen kaksi ritaria kumarsi Prinsessa Tuuhtia, jonka jälkeen he ryhtyivät työhön prinsessan ohjeiden mukaisesti. Pahan-Akseli ja Kelmi-Eemeli ahkeroinvat länsi- ja itäsiipien parissa, kun Prinsessa Tuuhti vartioi sisällä, etteivät seinät heilu tai katto putoa. Kilvet ja miekat oli laskettu maahan, sillä rakentaminen oli tarkkaa puuhaa eikä silloin voinut heilutella miekkaa tai kantaa kilpeä.

Juuri kun linna alkoi olla valmis, kuului jostain kaukaa huuto:

”Eemeli, Akseli, Tuuhti!”

”Voi ei, se on paha kuningas”, Prinsessa Tuuhti kuiskasi kahdelle ritarille.

Siinä samassa kuului, kuinka pahan kuninkaan koira haukahti hiljaa:

”Vuff, vuff!”

”Voi ei, sillä on peto mukanaan”, Pahan-Akseli sanoi.

”Äkkiä aseisiin! Meidän täytyy taistella ja puolustaa Prinsessa Tuuhtia!” Kelmi-Eemeli huudahti Pahan-Akselille, mutta miekat ja kilvet olivat liian kaukana, linnan toisella puolen.

Siinä samassa paha kuningas oli saapunut Prinsessa Tuuhtin linnalle. Se nappasi prinsessan syliinsä.

”Nyt prinsessa ja ritarit, on lounasaika. Mennään syömään, niin saatte sen jälkeen jatkaa majan rakentamista”, se sanoi ja kutitti samalla Prinsessa Tuuhtia.

”Isi, isi. Ei saa kutittaa”, Prinsessa Tuuhti huudahti minkä nauramiseltaan sai sanotuksi.

Sillä välin koira loikki kahta ritaria vasten ja antoi heille märkiä pusuja pitkin poskia. Kaksi ritaria nauroi ja rapsutti koiraa korvien takaa.

”Sinusta ei kyllä saa petoa tekemälläkään”, Kelmi-Eemeli nauroi ja pusutti koiraa otsalle.

Niinpä prinsessa ja kaksi ritaria menivät syömään, sillä linnaa ei rakenneta tyhjin vatsoin.

NAPAKATTI

ja Marakatti

Napakatti katsoi ulos ikkunasta ja näki Marakatin kulkevan tietä pitkin juuri portin kohdalla. Napakatti ryntäsi ovelle ja huusi: ”Marakatti, tule käymään, tarjoan lasin lämmintä maitoa!”

Marakatti pysähtyi ja vastasi: ”Tunnet minut niin hyvin ja tiedät, etten koskaan jätä väliin mahdollisuutta juoda lämmintä maitoa.”

Marakatti oli nimittäin kissa, eivätkä kissat voineet vastustaa lämmintä maitoa. Eivät varsinkaan silloin, kun sitä tarjoaa hyvä ystävä kuten Napakatti.

Napakatti laittoi maitopannun liedelle lämpiämään, kun Marakatti istahti sohvalle ja oikaisi jalkansa sohvapöydälle.

”Jalat pois pöydältä!” Napakatti sanoi, sillä se oli erittäin tarkka siisteydestä.

Marakatti kutsuikin ystäväänsä joskus maailman siistimmäksi apinaksi, sillä Napakatti oli apina, jonka mielestä siivoaminen oli parasta maailmassa.

Ystävysten nimet eivät olleet kummallinen sattuma, sillä he olivat antaneet ne toisilleen. Marakatista tuli Marakatti, koska heistä oli hauskaa, että kissalla oli apinan nimi. Toisaalta Napakatista tuli Napakatti, koska se kuulosti hyvältä Marakatin kanssa ja johdatti kuulijan uskomaan, että kyseessä olisi kissa.

Voi kuinka monta kertaa olikin käynyt niin, että Marakattia oli luultu Napakatiksi ja Napakattia Marakatiksi. He saivat jopa toistensa postia, sillä niin usein heidän nimensä menivät sekaisin muiden mielissä.

Napakatti kaatoi lämpimän maidon mukiin ja laittoi sen sohvapöydälle Marakatin eteen.

”Kuule, halusin jutella sinulle eräästä asiasta ja siksi kutsuin sinut lämpimälle maidolle”, Napakatti sanoi ja istuutui nojatuoliin Marakattia vastapäätä.

”Mitä sinulla on mielessäsi? Miten voin olla avuksi?” Marakatti sanoi ja hörppäsi varovasti maitoa saadakseen selville, kuinka kuumaa se oli.

Napakatti nojasi eteenpäin ja sanoi hyvin hiljaisella äänellä:

”Minä epäilen, että vintilläni asuu kummitus.”

Marakatti tyrskähti nauramaan niin, että maitoa lensi sen nenästä.

”Vai kummitus!” Marakatti nauroi kovaan ääneen.

”Hys, hiljaa, se voi kuulla että puhumme siitä”, Napakatti yritti saada ystäväänsä hiljaiseksi.

Marakatti sai vihdoinkin naurunsa rauhoittumaan ja se nuoli tassujaan puhtaaksi läikkyneestä maidosta, kuten kissoilla oli tapana.

”Mistä ihmeestä sinä olet tuollaista saanut mieleesi?” Marakatti sai lopulta kysytyksi kesken tassujen puhdistuksen. ”Oletkohan nähnyt unta?”

”Ei se ole unta. Joka ilta kun tulee pimeä, niin vintiltä kuuluu kummallista ääntä. Se on kuin suhinaa ja vaimeaa viheltelyä”, Napakatti selitti ystävälleen.

”Onko se sellaista ääntä, mitä kummitukset pitävät?” Marakatti kysyi.

”En tiedä, millaista ääntä kummitukset pitävät. Mutta eivät ne äänet ainaakaan ole keksittyjä. Aamulla kun herään, niin sieltä kuuluu samanlaista ääntä”, Napakatti jatkoi.

”Oletko käynyt katsomassa, mitä siellä näkyy?” Marakatti tiedusteli.

”En ole uskaltanut. Siksi houkuttelin sinut tänne lämpimällä maidolla. Ehkä voisimme yhdessä käydä katsomassa”, Napakatti sanoi ja katsoi samalla ylöspäin vintin suuntaan.

”Sitähän varten ystävät ovat”, Marakatti sanoi ja hörppäsi maidon loppuun mukista. ”Mennäänpä sitten”, Marakatti sanoi ja pomppasi pystyyn.

Vintille ei ollut portaita, vaan sinne päästiin luukusta, joka avattiin kahvasta. Napakatti laittoi luukun alle korkean jakkaran ja Marakatti kiipesi reippaasti jakkaran päälle.

”Nyt nähdään, millainen kummitus täällä asuu”, Marakatti sanoi ja tarttui kahvaan. Marakatti käänsi kahvasta lukituksen auki ja laski luukun varovasti roikkumaan. Kissan ja apinan mentävä aukko oli avautunut vintille.

”Haluatko mennä ensimmäisenä?”

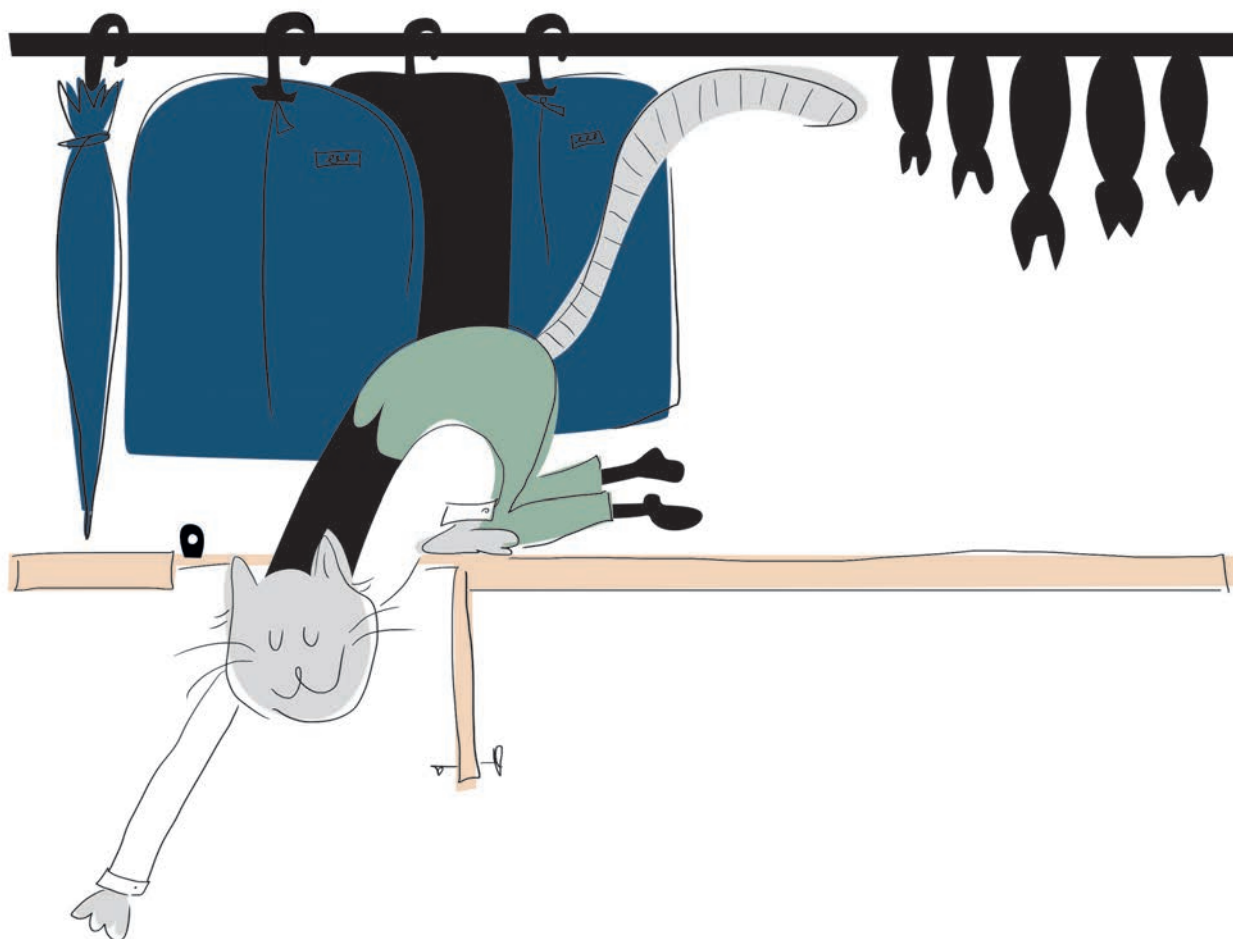
Napakatti kysyi varovasti, mutta ennen kuin se oli ehtinyt sanoa lausetta loppuun, niin Marakatti oli jo köynynyt luukusta vintille.

”Saako tänne jostain valoa?” Marakatti ihmetteli vintillä.

”Katosta roikkuu johto, josta saat valot päälle”, Napakatti huusi alhaalta.

Kuului vaimea naksahdus ja Marakatti oli saanut valot päälle. Siinä samassa Marakatin pää ilmestyi luukkuun.

”Valitettavasti minun pitää kertoa sinulle huonoja uutisia, sillä vintilläsi ei asu kummitusta”, Marakatti sanoi hiljaa hymyillen.

”Löysitkö jotain? Vai mistä voit olla noin varma? Eivät kummitukset siellä varmasti halua näyttäytyä näin keskellä päivää”, Napakatti epäili ystäväänsä.

”Tule katsomaan itse”, Marakatti sanoi ja ojensi kätensä ystävälleen.

Napakatti kipusi Marakatin avustamana vintille ja se näki samantien, mistä oli kyse. Ylhäällä vintillä katon rajassa oli nukkumassa lepakkoperhe. Viisi lepakkoa roikkui pää alaspäin, kuten lepakoilla oli tapana.

Marakatti näytti ystävälleen, että nyt pitää olla hyvin hiljaa, etteivät lepakot herää. He sammuttivat valot ja kipusivat hiljaa alas. Luukku suljettiin ja vasta sitten ystävykset uskalsivat taas puhua normaalilla äänellä.

”Voi lepakkoperhe! Minä kun luulin, että vintillä on varmasti kummitus”, Napakatti sanoi helpotuksesta huokaisten.

”Lepakot lentävät illalla pimeän tultua syömään ulos ja palaavat takaisin aamulla, kun heräät. Niiden lentäminen kuulostaa varmasti suhinalta, ja niiden kaikuluotaus voi kuulostaa viheltämiseltä”, Marakatti selitti ystävälleen ja jatkoi: ”Minä luulen, ettei kummituksia ole oikeasti olemassakaan.”

”Olet varmasti oikeassa. Kiitos kun olit rohkea ja tulit avukseni”, Napakatti sanoi ystävälleen.

”Tietysti minä tulen avuksesi. Vaikka ilman lämmintä maitoa”, Marakatti vastasi ja hymyili, sillä se tiesi, että Napakatti tulisi yhtä lailla avuksi – sitähän varten ystävät ovat.

SISÄLLYS

Matti-Mäyrän juhlat

5

Kivirotan kalastusretki

11

Kissa Kissanen ja huone 202

15

Koira nimeltä Pippuri ja jalanjäljet metsässä

19

Koira Koiranen oppii soittamaan kitaraa

23

Akseli ja Eemeli

29

Tuttinokkaeläin

35

Liisa ja Kolmihampainen Mörkö

39

Kaksi ritaria ja Prinsessa Tuuhti

43

Napakatti ja Marakatti

47

Kiitos sinulle, että luit tämän kirjan. Toivottavasti pidit siitä. Ajattelin, että kirjan lopussa olisi mukava avata muutamien hahmojen taustoja – sellaisia, joiden alkuperän saattoit ehkä jo lukiessasi arvata.

Kelmi-Eemeli ja Pahan-Akseli olivat lempinimiä, jotka Eemeli ja Akseli saivat pieninä, kun he touhusivat jotain kyseenalaista. Prinsessa Tuuhti on Vestan lempinimi, kuten myös Kolmihampainen Mörkö, joka juontaa ajalta, jolloin Vestalla oli vasta kolme hammasta. Myös Tuttinokkaeläin on keksimäni lempinimi Vestalle.

Pippuri-koira on meidän koiramme, joka nukkui pois tätä kirjaa kirjoittaessani. Sonja on vaimoni, ja Pippuri oli hänen koiransa 17 vuoden ajan. Meillä on yhä kova ikävä Pippuria.

Kissa Kissanen on kissa, jonka minä ja Sonja tapasimme asuessamme Italiassa hotellissa, joka muistutti sadussa kuvattua paikkaa. Sitä kutsuttiin jo silloin nimellä Kissa Kissanen.

Akselin ja Eemelin seikkailu sijoittuu kotitalomme viereiseen alppirusupuistoon, jossa on C-puu – puu, jonka runko on taipunut C-kirjaimen muotoon. Simba-kivi taas on kallionkieleke, joka muistuttaa Leijonakuninkaasta tuttua kiveä, jolta Simba-pentu nostetaan kaikille nähtäväksi. Akseli ja Eemeli ovat itse keksineet nämä nimet.

Alppirusupuiston laidalta,

Tuomo Saarni

ISBN 978-952-65608-0-9

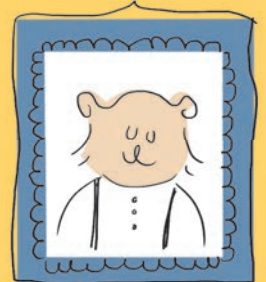
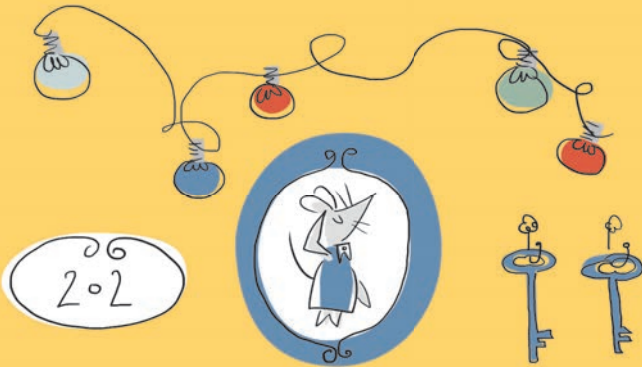
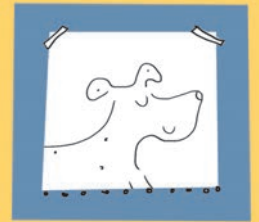
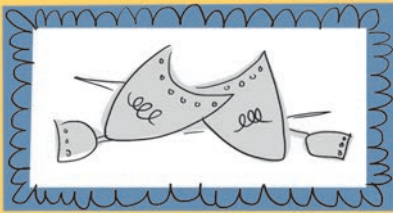
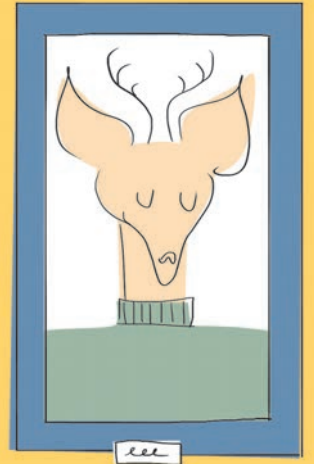
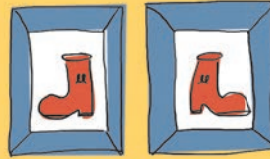
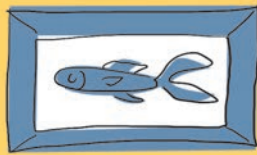
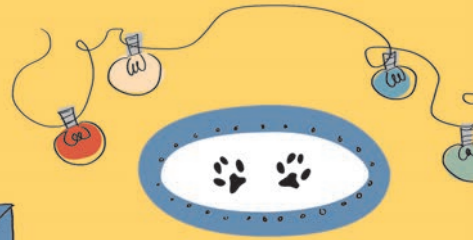
Painettu Suomessa 2025 — 1. painos

© 2025 Tuomo Saarni

Kaikki oikeudet pidätetään.

Julkaisuoikeudet: Saarni Industries Oy

Graafinen suunnittelu ja kuvitus © 2025 Karoliina Hujanen

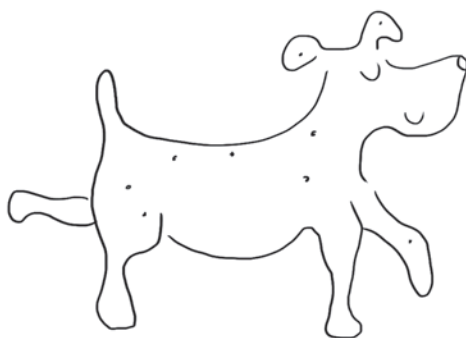

Satuja Vestalle on kokoelma hyvän mielen iltasatuja, joissa ystävyys, uteliaisuus ja lempeä huumori kulkevat käsi kädessä. Näissä tarinoissa pienet tapahtumat kasvavat seikkailuiksi ja tavalliset hetket muuttuvat oivalluksiksi, jotka jäävät mieleen vielä unenkin jälkeen.

Tuomo Saarnin sadut syntyivät arjen rauhallisista hetkistä – iltojen hiljaisuudesta, jolloin mielikuvitus on kirkkaimmillaan. Niissä on klassisen sadun lämpöä ja vanhan ajan kerronnan rytmiä, mutta sydän on tässä ajassa ja tämän päivän lapsen maailmassa.

**Illanmittaisia satuja, joista jää hyvä mieli –
lapsille ja aikuisille, jotka haluavat uskoa, että
arjen keskellä on aina tilaa ihmeille.**

ISBN 978-952-65608-0-9

9

789526

560809